

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δέκατος τρίτος

Συνήροη ἰσημία : Ἐν Ἑλλάδι σφ. 12. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ σφ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἰς ἰσημίαι - Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως : Ὁδὸς Σταδίου, 6

25 Ἀπριλίου 1882

ΑΘΗΝΑΪΣ

[Ἱστορικὸν διήγημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου. Μετάφρασις Σπυρ. Π. Λάμπρου].

Συνήρομα 181 σελ. 242.

Δ'.

Ἄρα δὲν ἔλαβε καὶ ἡ Ἀθηναῖς γινῶσιν τινα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἧτις καὶ ἐν Ἀθήναις εἰσέδμεν ἤδη εἰς τὰς σκέψεις των ἐθνικῶν ; Ἡ θυγάτηρ τοῦ Λεοντίου ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἐρχηται συχνὰ εἰς σχέσεις πρὸς Χριστιανούς, ἐπειδὴ ἴσα ἴσα ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς πόλει οἱ ὀπαδοὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀλλήλας ἀπαρνούμενων θρησκειῶν συνέζων καθόλου ἐν εἰρήνῃ. Οἰκογένεια ἐθνικῶν ἠρόθμου ἐν τοῖς μέλεσι αὐτῶν Χριστιανούς ; ἀδελφὴ δὲ τις τοῦ Λεοντίου κατῴκει ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ αὕτη δὲν ἦτο πλέον, ὡς φαίνεται, εἰδωλολάτριάς.

Ἄν λοιπὸν ἡ Ἀθηναῖς δὲν ἐδιδάχθη τὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ Χριστιανῶν, ἀλλὰ τουλάχιστον καθίστανον αὕτη γνωστά τὰ χριστιανικὰ δόγματα οἱ ἐθνικοὶ σοφισταί, οἱ διδάσκαλοι αὐτῆς, ἀλλὰ παραμορφοῦντες ταῦτα, ἵνα καταστήσωσιν αὐτῇ φανερά τὰ πλεονεκτήματα τῆς πίστεως τῶν μεγάλων πραγμάτων ὑπὲρ τὴν θρησκείαν τῶν ἀποστόλων. Ἄν δ' οἱ φιλόσοφοι οὕτοι ἐκλείου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν εἰς τὸ πνευματικὸν βῆθος καὶ τὸ ἠθικὸν ὄψος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ μόνον ἔβλεπον τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἔκφρασιν, δὲν ἦτο δυσχερὲς αὐτοῖς νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὴν μαθήτριαν αὐτῶν φρίκην πρὸς τὸ νέον δόγμα.

Ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία εἶχεν ἀπολέσει ἀπὸ μακροῦ ἤδη τὴν συμπαθεῖ νεανικὴν ὄψιν ἣν ἔσχε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν πρώτων, ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν μαχομένων, κοινοτήτων. Τὴν ἀπλὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἶχον διαδεχθῆ αἱ δογματικαὶ ἐρμηνεῖαι καὶ ἐπίνοιαι τῶν θεολόγων, ὡς τῶν αἰρεσιάρχων καὶ νεωτεριστῶν. Εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἐκκλησίας εἶχον εἰσδύσει παραστάσεις τοῦ ἐθνισμοῦ συνεπιφέρουσαι τὴν γοητείαν, τὴν θαυματολατρείαν καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν. Τὰ χριστιανικὰ σύμβολα, λαμβανόμενα μόνον ἐκ τοῦ πάθους καὶ τοῦ θανάτου, εἶχον ἀποδωκτικὴν ἀσχημίαν καὶ ἦσαν τόσον ἀτερπῆ διὰ βιοχαρεῖς ἢ κατὰ φύσιν ζῶντας ἀνθρώπους ὅσον ἐν γένει ἡ ἐντολὴ περὶ ἀπαρνήσεως τῶν ἀπολαύσεων τῆς ὥραιας γῆς.

Ἄν τι, Ἐλλην ἐθνικὸς, παραβάλλων πρὸς τὰς ἀκτινοβόλους μορφὰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν μυθολογίαν τοῦ χριστιανικοῦ οὐρανοῦ, τὰ τάγματα πιστευομένων ἁγίων καὶ μαρτύρων, ὧν τὰ σηπόμενα λείψανα ἐθάπτοντο ὑπὸ τὰς ἁγίας τραπέζας καὶ ἐτιμῶντο ὡς φυλακτὰ, ὡπισθοχώρει ἐκ τρόμου πρὸ ταύτων, πᾶς τις ἤθελε συγχωρήσει τὴν αἰσθητικὴν αὐτοῦ εὐπάθειαν. Καὶ περ αὐτὸς καταγελῶν τῶν μωρῶν περὶ θεῶν μύθων τῶν Ἑλλήνων, οὐς ἤδη ὁ Λουκιανὸς εἶγεν ἐκθέσει εἰς ἐμπαιγμὸν, εἶχεν ὄμως τὴν συνείδησιν ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία ἔπλεσε τύπους αἰωνίους θεϊκῆς καλλονῆς καὶ ἠρωτικῆς ἀνθρωπότητος, ἐν οἷς ἐσωματωτο καὶ ἐξηυγενίζετο ὁ ὅλος κόσμος τῆς φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος ἐν μορφαῖς τελείαις.

Δὲν ἠπατάτο δ' ἐν τούτῳ, ἐπειδὴ τὰ ἐθνικὰ ταῦτα ἰδεώδη εἶνε αἰωνίως ἀνθρώπινα καὶ διὰ τοῦτο ἀδιάφθορα. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκδιώξη αὐτὰ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ ἀντικαταστήσῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς τύπων, ὥστε ἄνευ αὐτῶν ἡ συμβολικὴ ἡμῶν ἀντίληψις περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄπειρον κράτος τῶν ἰδεῶν καὶ πράξεων, ἐν ᾗ ζῆ καὶ κινεῖται, θὰ ἦτο μονομερὲς τις καὶ ἐλλιπής. Ὁ ἀρχαῖος κόσμος τῶν θεῶν εἶνε ἀδιάφθορός τις πλάσις τοῦ τὴν φύσιν ἐν περιχαρείᾳ θεωμένου ἀνθρώπινου πνεύματος, ἡ δ' αἰωνία ἀλήθεια τῆς εἰδωλολατρείας εἶνε ἡ τέχνη. Ἐν ὅσῳ ὑπάρχουσι πεπαιδευμένοι λαοὶ, θέλουσι διατηρεῖσθαι καὶ οἱ τύποι τοῦ ἑλληνικοῦ μύθου ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς δὲ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι πρὸ δύο χιλιετηρίδων καὶ ὡς ἡμεῖς οἱ ζῶντες σήμερον, οὕτω καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὀψιγενεστέρων, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης ἐπινοήσῃ καὶ πλάσῃ ἄπειρα νέα θαύματα τῆς μεγαλονοίας, θὰ θεᾶται μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν σοβαρὰν θεϊκὴν ὄψιν τῆς πολυκλητείου Ἡρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου.

Τί λοιπὸν, ἠρώτων οἱ ἐπὶ τῇ κλασικῇ εὐγενείᾳ τῆς ἀρχαιότητος ἐνθουσιάζοντες εἰδωλολάτραι, τί λοιπὸν μέγα, τί ὄρατον εἶχε δυνήθη νὰ πλάσῃ ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας, καθ' ὅσους ἤδη ὕφίστατο, ὁ Χριστιανισμὸς ἐκεῖνος ὁ συνάμα τὴν φύσιν, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην περιφρονῶν ; Τί ἠδύνατο νὰ παραθέσῃ παρὰ τὰ θάνατα ἔργα τῶν Ἑλλήνων ; Εἶνε λοιπὸν εὐνόητον ὅτι ὑπῆρχον ἔτι κατὰ τὸν τέταρτον καὶ πέμπτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα εὐγενεῖς Ἑλληνες ἀντικατασόμενοι εἰς τὴν διὰ

παντός απομάκρυνσιν από του θελητικού κόσμου του αρχαίου κάλλους και του ανθρωπισμού και την αποτίναξιν θρησκείας ην είχαν έθισθη να θεωρώσιν ως την νόμιμον θρησκείαν μεμορφωμένων ανδρών.

Η δὲ θυγάτηρ του Αεοντίου ανετράφη ὅπως ὡς Ἕλληνις ἔθνικῆ ἐν μέσῳ τοιοῦτων ἀντιλήψεων, οὐδαμῶς δὲ ἠδύνατο νὰ εἶνε τοιαύτη μετὰ μείζονος ἀφαιρείας καὶ ὀλιγωτέρου κινδύνου ἢ ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς πατρικῇ πόλει ταῖς Ἀθήναις. Ὁ ἔθνισμός ἐφαίνετο ἐνταῦθα ἐν μέσῳ τῶν κλασικῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν μνημείων τῶν μεγίστων πνευμάτων τῆς Ἑλλάδος ἤττον ἄφρων, ὁ δὲ ἀγὼν πῶν ἀνανεουσῶν τὸν κόσμον ἰδεῶν του Χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς παλαιωθείσης πίστεως ἦτο ἐνταῦθα ἤττον βίαιος ἢ ἐν ταῖς μεγάλας του κράτους πόλεσιν. Αὐτὰ τὰ ἀστρικά πράγματα ἐπέβαλλον τὴν ἀνοχὴν του πατροπαράδοτου ἔθνισμοῦ παρὰ πάσας τὰς κατ' αὐτοῦ δημοσιευμένας ἀπαγορεύσεις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Ἦδη ἐν ἔτει 380 κατηγορικὸν διάταγμα Θεοδοσίου του μεγάλου εἶχε κελεύσει ἵνα πάντες οἱ λαοὶ του βωμαϊκοῦ κράτους ὁμολογήσωσι τὴν θρησκείαν του θεοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ἄλλ' ὁ νόμος οὗτος οὐδαμῶς ἐξετελέσθη, ἐλάχιστον δ' ἐν Ἑλλάδι. Ἐνταῦθα δὲν ἐπῆλθε βία τις καταστροφῆς ἔθνικῶν ναῶν, ὡς ἐν Συρίᾳ, ἐν Ἀφρικῇ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἔνθα τὸ θαυμασίον κτίριον του ἀλεξανδρευτικοῦ Σεραπείου μετὰ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ θησαυρῶν τῆς τέχνης ἠρειπώθη ἐν ἔτει 391. Διὰ τῆς βίας οὐδεὶς ὑπεχρῶθη ἐν Ἑλλάδι πρὸς του Ἰουστινιανοῦ νὰ καθολογήσῃ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ νὰ μετᾶσχῃ τῆς λατρείας του ἑνὸς θεοῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Μετὰ τὸσαύτης ἐπιμονῆς ἀπ' ἐναντίας διετηρεῖτο ἡ ἀρχαία θρησκεία ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἣ εἶχε γεννηθῆ καὶ ἐν ἣ εἶχε διακωνισθῆ διὰ τῶν θαυμασιωτάτων τῆς μεγαλοφυΐας πλάσμάτων, ὡς τε ἀπὸ του τετάρτου αἰῶνος τὸ ὄνομα Ἑλλην ὑπῆρχεν ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν του εἰδωλολάτρου.

Ἄλλ' αὐστηροὶ νόμοι εἶχον ἀπαγορεύσει κατ' ἐπανάληψιν πᾶσαν ἔθνικὴν λατρείαν, πᾶσαν θυσιάν, πᾶσαν λιτανείαν καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς περιστροφὴν καὶ διατάξεις ἀν μὴ τὴν κατάρψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν κλείσιν τῶν ναῶν καὶ ἱερῶν. Διὰ του θεσπισματος τῶν αυτοκρατόρων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῆς 9 Ἰουνίου 408 διατάχθη ῥητῶς ἡ ἀπὸ πάντων τῶν ἐπιϋφισταμένων ναῶν ἀπομάκρυνσις τῶν εἰδώλων, ἡ καταστροφή τῶν βωμῶν καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ναῶν αὐτῶν εἰς δημόσια ἔργα. Ἀλλὰ τὰ κελεύσματα ταῦτα οὐδέποτε ἐξετελέσθησαν ἐν Ἀθήναις, ἐπειδὴ τὴν πόλιν ταύτην ἐξησφάλιζεν ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀδυναμία τῆς αὐ-

1. Cunctos populos in tali volumus religione versari, quam divum Petrum Apostolum tradidisse Religio usque ad nunc ab ipso insinuatā declarat. Cod. Theod. XVI, 1, 2.

τοῦ ἐπισκοπικῆς ἐκκλησίας, ἡ ἰσχύς τῆς δημοσίας γνώμης, ἡ λεπτὴ παιδείσις καὶ ἡ εὐσέβεια τῶν ἐκγόνων πρὸς τὰ μνημεῖα τῶν πατέρων. Ἀλλ' ὡς δὲ ἡ παλαιὰ πίστις εὐρίσκει προστασίαν ἰσχυροτάτην παρὰ τῶν ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων ἰδρυμένων ἐπιστημονικῶν παιδευτηρίων, ἄτινα οὐδεμίαν βυζαντινὴν κυβέρνησιν ἐτόλμα ἤδη νὰ καταργήσῃ διὰ τῆς βίας, ἐπειδὴ ἡ διάλυσις του πανεπιστημίου ἐμελλε νὰ στερήσῃ του κυριωτάτου χρηματισμοῦ τὰς Ἀθήνας, ἕλλως οὕτως πτωχὰς περὶ πάντα ἄλλον πόρον.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον ἡ νεαρὰ εἰδωλολάτριά Ἀθηναίς δὲν εἶδε πλέον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς τινὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων πομπῶν τῶν πρὸς τιμὴν τῆς ὀμωνύμου αὐτῆς θεᾶς ἀγομένων, πλὴν ἡ μόνον ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων του Φειδίου τῶν κοσμούντων τὴν ζωφόρον του Παρθενῶνος. Δὲν προσέφερε πλέον τὴν δέξιν αὐτῆς ἐν τῷ περιλήσιῳ ναῷ τῶν Μουσῶν ἢ ἐν τοῖς τῆς Ἀθηναῶν Πολιάδος καὶ τῆς Παρθένου πρὸ τῶν ἀγαλαμάτων τῆς μεγάλης θεᾶς καὶ τοι ταῦτα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν εἶχον ἐτι ἀπομακρυνθῆ.

Πράγματι δ' ἐτι κατὰ τὰς ἡμέρας του νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Πρόκλου, ὅστις ἦλθεν ἐν ἔτει 429 εἰς Ἀθήνας καὶ κατεῖχε τὴν ἔδραν τῆς Ἀκαδημείας περίπου ἀπὸ του 450, εὐρίσκειτο τὸ περιφανές χρυσελεφάντινον ἀγάλμα τῆς Ἀθηναῶν του Φειδίου κατὰ χώραν ἐν τῷ Παρθενῶνι. Τὴν δ' ἀπαγωγὴν αὐτοῦ ἐκέθεον ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐπέζησεν ἔπειτα αὐτὸς ὁ Πρόκλος, ὡς διηγεῖται ὁ μαθητὴς αὐτοῦ καὶ βιογράφος Μαρτίνος λέγων ἄ^ο Ὅπως δὲ αὐτὸς καὶ αὐτῇ τῇ φιλοσοφῇ θεᾷ προσφιλὴς ἐγένετο, παρέστησε μὲν ἱκανῶς καὶ ἡ αἵκρσις του ἐν φιλοσοφίᾳ βίου, τοιαύτη γενομένη νοῖον ὁ λόγος ὑπέδειξε σαφῶς δὲ καὶ αὐτῇ ἡ θεὸς κεδῆλωσεν, ἡνίκά τὸ ἀγάλμα αὐτῆς τὸ ἐν Παρθενῶνι τέως ἰδρυμένον ὑπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων μεταφέρετο. Ἐδόκει γὰρ τῷ φιλοσόφῳ ὄναρ φοιτᾶν παρ' αὐτὸν εὐχάμιων τις γυνὴ καὶ ἀπαγγέλλειν ὡς χρὴ τάχιστα τὴν οἰκίαν προπαρασκευάζειν. Ἡ γὰρ κυρία Ἀθηναίς, ἔφη, παρα σοὶ μένει εθέλει». ¹

Ἄλλ' ἐν τούτοις τὸ ἀριστοτέχνημα ἐκεῖνο του Φειδίου ἦτο πλέον μόλις ὁρατὸν διὰ τὴν Ἀθηναίδα, ἐπειδὴ οἱ ναοὶ τῶν ἀρχαίων θεῶν ἔμενον κλεισμένοι, ἡ δ' εἰς αὐτοὺς φοίτησις ἐτιμωρεῖτο αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν νόμων. Μόνον δ' ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς οἰκίᾳ ἠδύνατο νὰ μετέχῃ τῶν μυστικῶν ἐορτῶν ὡς ἐτόλμα νὰ ἐορτάζῃ ὁ πατὴρ αὐτῆς θύων εἰς τοὺς Ὀλυμπίους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόκριφος αὐτῆ

1. Ο Herzberg τόμ. Γ' σ. 429, 529 φρονεῖ ὅτι ἐνταῦθα ἐννοεῖται ἡ Πρόμαχος. Ἄλλ' ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Παρθένου, διδασκόμεθα παρ' αὐτοῦ του Μαρτίνου λέγοντος ἐν βίῳ Πρόκλου, κεφ. 30, ἡνίκα τὸ ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ἐν Παρθενῶνι τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἀκίνητα κινούντων μετεφέρετο. Ἀπῆλθῃ δὲ τὸ ἀγάλμα μετὰ τὸ 429, ὅτι ὁ Πρόκλος ἦτο ἤδη ὀνομαστός.

λατρεία ἦτο κινδυνώδης ἐπειδὴ ὑπῆρχον μνηστὰι δυνάμενοι νὰ καταγγείλωσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ ἐνθουσιώδης Πρόκλος ἐτόλμησέ ποτε νὰ παραβῇ τὰ κελεύσματα τῆς ἐξουσίας. Ἡ θυγάτηρ του Πλουτάρχου Ἀσκληπιγένεια ἡ οὐ ἐπικινδύνως ἀσθενὴς, οἱ δὲ ἱατροὶ εἶχον ἀπελπισθῆ περὶ αὐτῆς· τότε δὲ ὁ πατὴρ τῆς μελλοθανάτου, φίλος ὢν του Πρόκλου, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ δεηθῇ του σωτήρος Ἀσκληπιοῦ, ὁ δὲ φιλόσοφος ἀπεράσισε τοῦτο. Ἐλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν συμμαθητὴν Περικλῆν, ἐπορεύθη εἰς τὸν ναὸν του θεοῦ καὶ ἐδεήθη ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. Ὁ βιογράφος αὐτοῦ, διηγούμενος ταῦτα, παρατηρεῖ ὅτι τὸ τόλμημα τοῦτο ἐτελέσθη οὕτω κρυφῶς καὶ δεξιῶς, ὡς τε οἱ μνηστὰι δὲν ἔλαβον αὐτοῦ τὴν παραμικρὰν γνώσιν. Ἄλλὰ πράγματι καὶ ὁ ἐπιμονώτατος τῶν ἔθνικῶν ὤφειλε νὰ συνίδη ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία οὐδένα εἶχε πλέον ζῶντα σύνδεσμον μετὰ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ εἶχεν ἀπολεσθῆ ἢ ζῆνι σωτηρίας.

Ὁ Αεόντιος εἶχε μὲν κοσμήσει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ διὰ τῆς τελειοτάτης ἀττικῆς παιδεύσεως, ἀλλὰ μόνον ἐν εἶχεν ἀμελήσει, νὰ ἐλεξῆ αὐτῇ ἐκ τῶν εὐγενῶν νεανῶν τῆς χώρας ἄξιόν τινα σύζυγον. Ἡ Ἀθηναίς ἦτο πλουσία, πεπαιδευμένη καὶ ἐξόχως ὠραία, καὶ ὅπως ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὑπανδρευμένην. Αἱ δ' ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ διδόμεναι παραγγεγαίαι εὐρίσκονται ἐν ἀντιθέσει δεινῇ πρὸς τὰ πατριὰ αὐτοῦ αἰσθήματα. Κατέστρεψε δῆλα δὴ γενικοῦς κληρονόμους τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς Βαλέριον καὶ Γέσιον, περὶ δὲ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν ἀρῆκε τὴν ἔξῃς μόνον λακωνικὴν παραγγελίαν· ὀρίζω νὰ δωθῶσιν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου θυγατέρα Ἀθηναίδα ἕκατόν χρυσὰ νομίσματα, ἐπειδὴ ἀρκεῖ αὐτῇ ἡ αὐτῆς τύχη ἢ ὑπερέγουσα πᾶσαν γυναικεῖαν τύχην. ²

Ἰτως ἡ λαμπρὰ τύχη, ἥς μετὰ βραχὺν χρόνον ἀληθῶς μετέσχεν ἡ θυγάτηρ του Αεοντίου, προκάλεσε τὴν παράδοσιν καθ' ἣν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὡς φιλόσοφος εἶχε διίδει τὴν τύχην τῆς κέρως ἐπισκοπῶν τοὺς ἀστέρας. Ἴνα δὲ ὑψωθῇ ἡ μυθώδης εὐτυχία τῆς νεαρᾶς εἰδωλολάτριάς δι' ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως παρεστάθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὡς τις ἀκλῆρος καὶ ἀπόβλητος. Μετὰ τὸν θάνατον του πατρὸς αὐτῆς ἰκέτευσεν, ὡς διηγούντο, ἡ Ἀθηναίς γονυπετῆς τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς νάντραψῶσι τὴν ἀδικὸν διαθήκην καὶ νὰ πληρώσωσιν αὐτῇ τὸ τρίτον τῆς ὑπὸ του πατρὸς καταλειφθείσης οὐσίας, ἐπειδὴ ὤφειλον νὰ ὁμολογήσωσι καὶ αὐτοὶ

1. Καὶ οὐδεμίαν πρόφασιν τοῖς ἐπιβουλεύειν ἐθέλουσι πράσων. Μαρτίνος κεφ. 29. Ἠδύνατο δὲ νὰ τολμήσῃ ταῦτα ὁ Πρόκλος κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἡ οἰκία του ἔκειτο ἐγγὺς του Ἀσκληπιείου.

2. Μαλάλας· XIV, 353. Ἴδὲ καὶ τὸ Παρῳάλιον Χρονικὸν καὶ τοὺς μεταγενεστέρους Βυζαντινοὺς.

ὅτι δὲν εἶχον ἐπισύρει δι' ἀστοργίας τὴν ὀργὴν του πατρὸς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀνηλεεῖς ἀπεδίωξαν τὴν ἱεστεύουσαν ἐξ αὐτοῦ του πατρικοῦ οἴκου, μεθ' ἧς κατέρυγε παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς θανούσης αὐτῆς μητρὸς.

Ἀλλὰ τοσοῦτο τοῦλάχιστον εἶνε πιστευτὸν καὶ βεβαίως ἀληθές, ὅτι ἔρις τις μετὰ τῶν ἀπλήστων ἀδελφῶν περὶ του ἀνήκοντος αὐτῇ μέρους τῆς πατρικῆς κληρονομίας ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ καταλίπῃ τὰς Ἀθήνας.

Οὕτε τὸ ἔτος του θανάτου του Αεοντίου οὕτε τὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ εἶνε γνωστὸν. Ἐκεῖνοι δὲ, ὡς δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ἐτι ἐπὶ μικρὸν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ θεῇ αὐτῆς ἵνα διεξαγάγῃ πρὸ τῶν δικαστηρίων τῆς πόλεως δίκην ἧτις ἀπέβη ἀκαρπός. Ἀλλὰ περὶ τούτων οὐδὲν λέγουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ἱστοριογράφοι, οἵτινες περὶ τῆς δίκης τούτης ἐνδιεφέροντο μόνον καθ' ὅσον αὐτῇ ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῶν σχέσεων τῆς ἀπροστατατέτου θυγατρὸς του φιλοσόφου μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει αυτοκρατορικῆς αὐλῆς. Αὐτόσε δὲ πράγματι ἠγαγεν αὐτὴν ἡ θεία, καὶ δὴ εἰς τὸν οἶκον ἄλλης· τινὸς ἀδελφῆς του θανόντος Αεοντίου.

(Ἡσυχίου συνέχισις).

ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ

Λήγημα.

Συνήχη καὶ τίλος 181 σελ. 257.

Ἡ μεταξὺ τῶν ἀπόστασις εἶχεν ἤδη ἐλαττωθῆ. Ἡ Ἰωάννα προτεγγίσασα ἐκάθησεν, ὅχι ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀλλ' ἐπὶ μικροῦ χαμηλοῦ σκίμπος παρὰ τοὺς πόδας του. Οὗτος δ' ἤρχισε πάλιν· — «Πέμπτη, ὁ Ἰουνίου. Σήμεραρον τὸ πρωῖ, μετὰ τὰ γυμνάσια, ἐπεστρέφωμεν βήλατι ἀργῶ μετὰ τῆς Λεωφόρου τῶν Θεωρειῶν. Ἰδοὺ ἐργεταὶ πρὸς με ὁ ὑπασπιστῆς λέγων, ὅτι με ζῆτει ὁ συνταγματάρχης. Τρέχω καὶ τὸν φθάνω ἐπὶ κεφαλῆς του σώματος. — Λογαγέ, με λέγει, μήπως θέλεις νὰ πωλήσῃς τὸ ἄλογό σου; — Ἄ μπᾶ! συνταγματάρχα μου, βεβαίως ὄχι. — Καὶ ἂν εὐρίσκεις καὶ κέρδος; — Πόσο κέρδος; ὅσο κι' ἂν εἶνε, δὲν τὸ πωλῶ. — Κοίμα, θά τὸ ἀγόραξῃς μιά πολλὴ ὠραία νῆα, ἡ ὁποία καὶ σὲ γνωρίζει. — Με γνωρίζεις, λέγετε; — Ὑποθέτω, βεβαίως... Σὲ συνήντησε πολλαῖς, σὲ εἶδε εἰς τὴν πλατεῖαν... » τέλος πάντων ἔκαμνε ὡς νὰ σ' ἐγνωρίζε... καὶ «μάλιστα, ἂν δὲν ἀπατώμαι, θαρῶ πῶς ἄμα ἐπρόφερα τὸ ὄνομά σου ἐκοκκίνησε κάπως, ἐκοκκίνησε ἀρκετὰ ἐπαισθητῶς. — Καὶ ποία εἶνε; σὰς παρακαλῶ, συνταγματάρχα μου. — Ἡ κόρη ἑνὸς μηχανικοῦ ἐδῶ, ἐνὸς κάποιου κ. Λαβλινιέρ. —

1. Αἱ λέξεις του Μαλάλα λέγοντος ὡς ὀρφανὴν καὶ ὡς παρθένον ἐφόλαξεν αὐτὴν φαίνονται ὑποσημαίνουσαι μακροτέραν τινὰ διαμονὴν τῆς Ἀθηναίδος παρὰ τῇ θεῇ.

»Μία ξανθή; — Ναι, ναι, ξανθή. — Κατοικεί επάνω
»ς τὴν πλατεῖα; — Αὐτὴ, μάλιστα! βλέπεις πῶς
» τὴν γνωρίζεις. — Ἐξ ὄψεως μόνον, συνταγματάρ-
» χα μου. — Κύτταξε λοιπὸν, σκέψου... ἂν θέλῃς
» νὰ πωλήσῃς τὸ ἄλογό σου ἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴ
» ξανθή... Στὸ καλὸ, χοχαγέ...

»Νὰ πωλήσω τὸν Δράκον; εἰς πάντα ἄλλον,
» ποτέ! Εἰς ἐκείνην ὁμῶς!... δισταζώ... Εἶνε τό-
» στον ὠραία... Καί, τί λέγεις; ἐκοκίνησε ἀκούουσα
» τὸ ὄνομά μου;... Ὅθι ὠνειρεύθη βέβαια ὁ συνταγ-
» ματάρχης... Νὰ κοκινήσῃ! Καὶ διατί; Διατί
» τάχα νὰ κοκινήσῃ;...

»Εἰς τὰς ἑνδεκα φθάνει ἡ ἀδελφὴ μου Λουίζα...
» Ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ νὰ προγευματίσωμεν ἐξῶς μαζὺ
» καὶ μὲ τὰ παιδιὰ της. Εἶνε ἡ πανηγυρίς τοῦ
» Ἁγίου Γερμανοῦ σήμερον καὶ τὰ παιδιὰ μετὰ τὸ
» πρόγευμα θέλουν νὰ ἰδοῦν τὰ ἐμπορικὰ, τὰ πα-
» ραπήγματα. — Ὅθι, λέγει τὸ ἕνα, ἂν ἦνε καὶ κά-
» νένας φωτογράφος νὰ μᾶς βάλῃς νὰ φωτογρα-
» φηθοῦμε. — Ἐννοεῖται, σὰς τὸ ὑπεσχηθῆν. Καὶ
» πραγματικῶς, νὰ ἔνας φωτογράφος. Ἐμβαίνο-
» μεν εἰς τὸ παράπηγμά του... Ποῖον εὐρίσκομεν
» μέσα; Ἐκείνην!.. μὲ τὸν ἀδελφόν της, τὴν μη-
»τέρα της κ' ἕνα σκυλάκι μαῦρο. Ὁ μικρὸς της
» ἀδελφὸς γονατιστὸς χαμαὶ προσεπάθει νὰ κα-
» ταφέρῃ τὸ μικρὸ σκυλάκι νὰ σταθῇ ἀκίνητον:
» — Ἐλα, Μπόμπ, μὴν κουνιέσαι... στάσου, νὰ
» σοῦ κάνωμε τὴν φωτογραφίαν σου... Ἀλλὰ ὁ
» Μπόμπ δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς πα-
» ρακλεῦσεις τοῦ μικροῦ, ὥστε ἀπελπισθεῖς οὐ-
» ρτος: — Μίλησέ του, καυμένη Ἰωάννα, λέγει, μί-
» λησέ του... γιατί αὐτὸς δὲν ἀκούει ἄλλον ἀπὸ
» σένα; πέ του τα ἀγγλικά νὰ σ' ἀκούσῃ; τὰ κα-
» ταλαχθίναι καλλίτερα ἀπὸ τὰ γαλλικά. — Ὅψ,
» καυμένη Γεώργω, δὲ μ' ἀφίνεις τώρα; — Ἰωάννα
» μου, μάτια μου, σὲ παρακαλῶ... Ἀπορασίζει
» τέλους πάντων καὶ διατάττει τὸν Μπόμπ μετὰ
» σοβαρότητος: «Now, Bob, Master Bob, be
» obedient! look at me! so... Now be still!
» hush!... still!...» Πραγματικῶς ἐπιβάλλεται
» φοβερὰ εἰς τὸ μαῦρο σκυλάκι. Ἐξάρωσε τὸ καυ-
» μένο ἀκίνητον... Ἡ φωνὴ της εἶνε μαγικὴ. Καὶ
» ἡ μορφή της!.. τὴν ἀπεθαύμασα ἐκεῖ ἐν πλήρει
» ἀνέσει... ὑπὸ φῶς ἄπλετον: εἶνε θαῦμα καλλο-
» νηὲς καὶ χάριτος».

— Στάσου, στάσου... Νὰ τὰ ἰδῶ αὐτά...

— Γιατί;

— Ἐγὼ δὲν ξέρω, ὑποθέτω τὸ προσθέτεις
τώρα.

— Δὲν ἔχεις δίκαιο... Ἰδέ.

— Καλὰ, τὰ βλέπω... Ἐξακολούθει τώρα.

— Ἐξακολούθω:

»Θὰ τῆς τὸν δῶκω τὸν Δράκον, ἐτελείωσε! Κα-
» θὴς ἐφρευε, λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν μου (μ' ἐ-
» φάνη ὅτι ὑπῆρχε κάποια συγκίνησις εἰς τὴν φω-
» νὴν της): ... — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἂν σὰς ἡ-
» νάγκασα νὰ περιμενῆτε... Δὲν ἔπρεπε τώρα κ'

» ἐγὼ νὰ εὔρω νὰ τῆς εἰπῶ καὶ τι; Ἀλλὰ τίπο-
» τε, τίποτε, δὲν μοῦ ἤρχετο τίποτε εἰς τὸν νοῦν!
» Ἐσάθην κουτὸς... Προσέκλινα μόνον... Μ' ἔχαι-
» ρέτισε ἐλαφρῶς... Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράπηγμα
» τοῦ φωτογράφου. — Τὴ ὠραία νέα! μὲ λέγει ἡ
» ἀδελφὴ μου. — Ὁραιοτάτη! ἀπαντῶ, καὶ πέρνω
» δρόμον!.. Καὶ λέγω πλέον εἰς τὴν ἀδελφὴν μου
» πῶς ὀνομάζεται, ποῦ κατοικεῖ... ὅτι ὁ πατέρας
» της εἶνε διακεκριμένος μηχανικός κ.τ.λ. Εἶχα
» ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐκείνης!.. Ἀ-
» πορεῖ ἡ ἀδελφὴ μου. — Ἐσὺ εἶσαι ἐρωτευμένος
» καλῶ, μὲ λέγει — Ἐρωτευμένος; ἄ μπα! — Εἶ-
» νσαι καὶ ἰς τὰ γερὰ, ἀκουσέ με... Ἄρῃς νὰ ἰ-
» δοῦμε, νὰ ἐρωτήσω ἐγὼ νὰ μάθω... Σὴν νὰ μ'
» ἀρέσῃ ἢ ἀκαμνα μὴ τέτοια νόμῃ... Ἐπὶ τού-
» τοις συνοδεύω τὴν Λουίζαν μέχρι τοῦ σιδηρο-
» δρόμου, τὴν ἀποχαιρετῶ... Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐρω-
» τευμένος... Ἀλλὰ θὰ τὸν πάρῃ τὸν Δράκον.
» Ἐχω ὁμῶς καὶ μίαν ἀμφισβολίαν... Ναι μὲν, ἔ-
» γραφον εἰς τὸ Βιβλίον: ἐρησίνευσε καὶ εἰς κυ-
» ρίας... Ἀλλὰ δὲν πρέπει κανεὶς καὶ νὰ πιστεύῃ
» τυφλὰ ὅ,τι γράφουν εἰς τὰ Βιβλία των αὐτῶν...
» Ἡ καυμένη ἡ νέα! Νὰ τῆς συμβῇ ἔξαφνα τί-
» ποτε!.. Εἶχα εἰς τὸ σπίτι μου μίαν γυναικείαν
» σέλλα. Κάποτε ἤρχετο ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐπη-
» γαίναμε μαζὺ ἐριπποῖ... Φωνάζω τὸν Πικῶ: —
» Βάλε τὴν γυναικείαν σέλλα εἰς τὸν Δράκον καὶ
» πῆγαίνέ τον εἰς τὸ Ἴπποδρόμιον πάρε κ' ἕνα σκέ-
» πασμα... Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας διέταξα
» τὸν Πικῶ καὶ ἔπλευσε ἐπὶ τοῦ Δράκου ὡς κυ-
» ρία τοῦ περιετύλιξα καὶ τοὺς πόδας μὲ τὸ σκέ-
» πασμα, ὡς νὰ ἐφόρει ἔνδυμα ἀμαζόνος. Ὁ Δρά-
» κος τρέχει ἀπὸ βυτῆρος. — Λοχαγέ μου, πάει πε-
» ριφθῆμα εἶνε συνηθισμένος ἀπὸ κυρίας, φωνάζει
» ὁ Πικῶ. Ἀλλὰ θέλω νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ ὁ ἰ-
» διος. Καὶ ἰδοῦ με, σρώνομαι ἐπὶ τοῦ Δράκου γυ-
» ναικεία, τὰ γόνατά μου περιτετυλιγμένα ἔχων
» καὶ τὸ σκέπασμα. Τριποδίξω, τρέχω ἀπὸ βυτῆ-
» ρος, κ' ἐνῶ τὸν ἐπήγαίνα βῆμα, κ' ἐνῶ τὸν ἐ-
» τρεχα εἰς τὰ τέσσαρα, ἔλεγα καὶ κατ' ἐμαυτόν:
» Μὰ σὰν συλλογιζομαι, ὅτι εὐρίσκομαι τώρα ἰς
» αὐτὴ τὴν θέσι, ἰς αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἔτσι
» γελοῖος, γιατί; διότι ἀπῆντησα πρὸ δεκαπέντε
» ἡμερῶν εἰς ἕνα βαγόνι μίαν ξανθοῦλα ποῦ διάβα-
» ζε ἐν' ἀγγλικὸ μυστιότρομα; πῶς σοῦ φίνεται;
» Δὲν ὑπάρχει ὁμῶς ἀμφισβολία πλέον, ὁ Δράκος
» εἶνε καὶ διὰ κυρίαν πολὺ καλός... Ὅθι τὸν ἔχη
» τὸν Δράκον!.. Πολὺ καλὸ, ἀλλὰ πῶς θὰ τῆς τὸν
» δώσω; Τὸ σωστὸν εἶνε νὰ τὸν προσφέρω εἰς τὴν
» διάθεσιν τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἄς κάμῃ αὐ-
» τός... Ὅχι, θὰ ὑπάγω μόνος μου εἰς τὸ σπίτι
» της καὶ εὐθὺς ἀμέσως... Φεύγω... Ὁ Πικῶ μὲ ἡ-
» κολοῦθει σύρων τὸν Δράκον ἐκ τοῦ χαλινοῦ...
» Φθάνομεν ἐμβαίνομεν εἰς τὴν αὐλήν. Κυτάξω
» τὸν Πικῶ. Ὁ κατεργάτης! ὡς νὰ λέγη μέσα
» του: — Τώρα καταλάβαμε... γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ
» λοχαγὸς μ' ἔστειλε νὰ πάρω λόγια... Κτυπῶ.—

» Ὁ κύριος Αλβλινιέρ, παρακαλῶ, ἐδῶ εἶνε; — Ὁ
» κύριος εἶνε ἰς τὸ Παρίσι. — Ἡ κυρία; — Ἡ κυρία
» εἶν' ἐδῶ. — Νὰ, πῆγαίνέ της τὴν κάρτα μου... ἂν
» ἤμπορεῖ νὰ μὲ δεχθῆ; εἰπέ, ὅτι ἦλθα γιὰ ἕνα ἄ-
» λογο ποῦ ζητοῦν... Προηγεῖται ὁ ὑπρέτης νὰ
» μὲ ἀναγγεῖλῃ. Ἀμ ἂν λείπῃ ἐκείνη; Εἰσέρχο-
» μαί... Ὅχι, ἐδῶ εἶνε!.. μὲ τὴν μητέρα της, τὴν
» μαῦρην της, τὸν μικρὸν ἀδελφόν της καὶ τὸ
» μαῦρο τὸ σκυλάκι της... Τὶ συνέβη πλέον ἐδῶ
» ἢ ἐξείσω. Ὅθι ἐφέρθη ἀνότη. Ἐνθυμοῦμαι
» μόνον ἀμυδρῶς, ὅτι ἔγεινε λόγος περὶ χαλινοῦ,
» περὶ λωρίου λεπτοῦ διὰ νὰ τοῦ κρατῆ τὸν λαι-
» μόν... Ὁ μὲρὸς τῆς εἶπα ὅτι ὀνομάζεται Δρά-
» κος... καὶ ἔφυγα παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸν κρα-
» τήσῃ ἐπὶ τοῦ προόντος, νὰ τὸν δοκιμάσῃ μὴ
» ἐβδόμαδα, δυὸ ἐβδόμαδας... Ἐδέησε — τί νὰ γί-
» νῃ! — νὰ ὁμιλήσω καὶ περὶ τῆς τιμῆς του! ἀλλὰ
» πλέον οἱ λόγοι ὡς καὶ ἔβγαίναν μὲ ταναλία ἀπὸ
» τὰ χεῖλιά μου... Ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
» τῆς τὸν δώσω χάρισμα. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ λάβω
» τὸ χρῆμά της. Κατήλθον εἰς τὴν αὐλήν... καὶ
» ἐκεῖ, παρὰ τὸν Δράκον, ἀρχίζει νέα ὁμιλία, γε-
» λιοειδестаτή, ἀνόητη, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ἐπάνω.
» Ἐγὼ ἐπέθαινα νὰ τῆς εἰπῶ: Εἶσαι ἄγγελος καὶ
» σὲ λατρεύω! Καὶ ὁμῶς τί τῆς ἔλεγα: Πρέπει νὰ
» δίνετε ἰς τὸ ζῶο δέκα λίτρας ἄγυρο κ.τ.λ.
» κτλ... Εἶπα, εἶπα μωρίζε!.. Τῆς εἶπα ἀκόμη,
» τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι τὸ ἄλογο καλλίτερα
» τοῦ ἔρχεται ἕνα μικρὸ βάρος καὶ θὰ ἦνε εὐτυ-
» χέστερον μαζὺ της παρὰ μαζὺ μου... Φωντάζο-
» μαί πλέον, μὲ τοιαύτας ὁμιλίαις, τί οἰκτράν ἐν-
» τύπωσιν θὰ τῆς ἔκαμα. Ἐπὶ τέλους ἀνεχώρησα
» μὲ τὴν Πικῶ τὸ μυαλό μου ἦτο πλέον τόσον
» ἄνω κάτω, ὥστε καθ' ἕλον τὸν δρόμον, ἕως οὗ
» ἐπιστρέψωμεν, συνωμίλουν μὲ τὸν Πικῶ... ἀπλῶς
» διὰ νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐκείνης. Καὶ πῶς ἀνεπαλλεν
» εὐφροσύνης ἡ καρδία μου, ὅταν ὁ Πικῶ μ' ἔλεγε:
» — Τὴν ὁμορφὴν τῆ ξανθοῦλα... μ' ἔβλεπε μ' ἕναν
» τρόπο!.. Ὁ μὲρὸς χωρὶς ἔλλο πῶς θὰ μ' ἀνεγνώ-
» ρισε. Γιατί μὲ εἶχε ἰδεῖ καλὰ καλὰ κατὰ πρό-
» σωπο ὅταν πῆγα τὴν ἄλλη φορὰ νὰ ψαρέψω τὸ
» θυρωρὸ. Αὐτὴ εἶναι, ἡ ὁμορφὴ ξανθοῦλα, λοχα-
» γέ μου, ποῦ εἶδεις τόση καλωσύνη γιὰ τὸ φτωχὸ
» τὸ κοριτσάκι τὸ ἄρρωστο».

— Τὸν καυμένο τὸν Πικῶ! μπορεῖ κανεὶς νὰ
» πῆ πῶς συνετέλεσε ὅχι ἴλιγο ἰς τὸ γάμο μας...

— Πραγματικῶς εἶνε ὁ πρῶτος ποῦ μ' ἔφερε
» περὶ σοῦ τὰς καλλιτέρας πληροφορίας.

— Ἀμ ἐγὼ, ποῦ χωρὶς νὰ ἔχω καμμιά πληρο-
» φορία, κ' ἄρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς πληροφορίας!
» Ἄκουσε νὰ πῆς καὶ μόνος σου:

«Πέμπτη, Ὁ Ἰουλίον. Μ' ἔρχονται ἀλλεπάλλ-
» ληλα τὰ περιστατικά; πῶς θὰ τελειώσουν αὐτά;
» Θεέ μου, πῶς θὰ τελειώσουν; Ἐχω εἰς τὴν διά-
» θεσίν μου τὸ ἄλογό του. Ὀνομάζεται Δράκος.
» Εἶνε κάτω εἰς τὸν σταῦλον μας μεταξύ τῆς
» Νέλλης καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ Γεώργου. Ἄς προσ-

» παθῆτω τώρα νὰ κατατάξω ὀλίγον τὰς ἰδέαις
» εἰς τὸν ἀνάστατον νοῦν μου. Πόσα πράγματα,
» πόσα εἰς μίαν ἡμέραν, σήμερον! Μόλις ἐτελείω-
» σαιμεν τὸ πρόγευμα καὶ μὲ λέγει ὁ Γεώργος: —
» Ἀδελφοῦλα μου, ἀκουσε, σήμερον πρέπει νὰ πάμε
» κ' εἰς τὸ φωτογράφον ἐκεῖνο νὰ φωτογραφίσωμε
» τὸν Μπόμπ. — Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ
» πῆγαίνε ἐσὺ μὲ τὴν μαμά. — Δὲ γίνεται ἂν δὲν
» ἦσαι σὺ, ὁ Μπόμπ δὲ στέκεται νὰ βῆγῃ... Τὶ νὰ
» γίνῃ! ἀπορασίζω κ' ἐγὼ, ἐξεργόμεθα, πηγαίνο-
» μεν εἰς τὸ φωτογραφεῖον. Τὴν στιγμήν δὲ ὅπου
» ὁ Μπόμπ ἦτο διὰ νὰ φωτογραφηθῆ, βλέπω καὶ
» εἰσέρχεται... ποῖος;... Ἐκεῖνος!... Καὶ ὄχι μόνος
» του, ἀλλὰ μὲ μίαν κυρίαν, νεωτάτην καὶ θελ-
» κτικωτάτην. Τὶ εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ κυρία; Ἀλλὰ
» νὰ, εἰσέρχονται καὶ δύο παιδάκια. Τὸν ἀποκα-
» λουθ θείον... Εἶνε ἀδελφὴ του!.. Ὁ Γεώργος ἐν-
» τούτοις δὲν κατάρθη μετὰ κρατήσῃ τὸν Μπόμπ
» ἀκίνητον καὶ ἠναγνάσθη, θέλουσα καὶ μὴ θέ-
» λουσα, νὰ παρυστήσῃ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ
» μίαν γελοῖαν σκηνήν. Τὶ ἐντύπωσιν θὰ τῷ ἔκα-
» μα! θὰ τῷ ἐφάνη ἀνόητη, ἀνόητη... Νὰ ὁμιλῶ
» εἰς τὸν Μπόμπ ἀγγλικά... ὡς ἐκείνο εἰς τὰ
» θεάτρα, ὅπου δεικνύσων τοὺς πιθήκους των, τοὺς
» μαθημένους σκύλους των, τῆς γάταις! Ἐφυγα
» κ' ἐγὼ δὲν εἰξέρω πῶς, καταπόρφυρος βέβαια ἐξ
» ἐντροπῆς καὶ ταραχῆς. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν
» μας κατατεθλιμμένη, ὠργισμένη. Κλείομαι εἰς
» τὸ δωμάτιόν μου καὶ δὲν βλέπω κανένα. Ἐν-
» τούτοις εἰς τὰς 5 ἔπρεπε νὰ καταβῶ διὰ τὸ
» πσάϊ, καταβίνω λοιπὸν. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασα,
» νὰ ὁ Πέτρος μᾶς φέρει ἕνα ἐπισκεπτήριον. — Τί
» εἶνε, Πέτρο; λέγει ἡ μαμά. — Ἐνας ἀξιωματι-
» κὸς, κυρία, ἕνα λοχαγὸς τοῦ ἵππικοῦ. — Λοχα-
» γὸς τοῦ ἵππικοῦ;... Δὲν γνωρίζω ἐγὼ λοχαγὸς
» τοῦ ἵππικοῦ. Ἦλθα εἰς τὴν ἐξοχή γιὰ νὰ εὔρωμε
» ἡσυχία καὶ μᾶς περιεκύκλωσαν κ' ἐδῶ τὸ σπίτι
» μας σρατιώται! Τὶ κατάστασις! Ἐχθὲς εἶχαμε
» ἕνα συνταγματάρχην, σήμερον μᾶς βγαίνει ἕνας
» λοχαγός!... Αὐριο θὰ μᾶς ἔλθῃ ὀλόκληρο σύν-
» ταγμα! Τὶ γυρεύει, τί θέλει αὐτός ὁ λοχαγός;
» — Κυρία, μὲ εἶπε πῶς ἦλθε γιὰ ἕνα ἄλογο, λέ-
» γει, ποῦ θέλετε. — Κάμε μου τὴν χάρι, Ἰωάννα,
» διάβασε τὴν κάρτα του νὰ ἰδοῦμε... Μὰ τί ἔχεις
» πάλι ἐσὺ;... Τὶ εἶσαι ἔτσι κόκκινη;... Ἀνέβηκε
» τὸ αἶμα νὰ σὲ πνίξῃ. — Δὲν ἔχω τίποτε, μαμά
» μου. — Κύτταξε λοιπὸν, διάβασε τ' ὄνομά του...
» Λαμβάνω τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ ἀναγινώσκω: —
» Κόμητος Ρογήρος Λεονέλ, λοχαγὸς τοῦ 21ου ἀ-
» κροβολιστικοῦ ἵππικοῦ. Κόμητος, λέγει! Εἶνε κό-
» μης! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! — Λεονέλ; ἀναφωνεῖ ὁ
» Γεώργιος; καλῶς εἶνε ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ ἔχει τὸ
» ἄλογο ποῦ λέγει νὰ πάρῃ ἡ Ἰωάννα. — Γυφόντι,
» λέγει καὶ ἡ μητέρα, αὐτὸ τὸ ὄνομα μᾶς εἶχε πῆ
» χθὲς ὁ συνταγματάρχης... Καὶ νὰ μὴν ἦν ἐδῶ ὁ
» πατέρας σου!.. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸν δε-
» χθοῦμε τὸν ἄνθρωπο... Βίπέ του νὰ ὀρίσῃ, Πέ-

»τροί... Ἄκουσε ὁμως, Ἰωάννα, θὰ ἔχῃς τὸν λόγον ἐσὺ, γιατί ἐγώ, ζεύρεις, ἀπὸ ἄλογα καὶ τέτοια... Δὲν ἀπετελείωσε καὶ ἰδοὺ τὸν εἰσέρχεται ἡμᾶς χαιρετᾷ καὶ ἡ μητέρα, ἀφοῦ τῷ ἀπέτεινε ἡμῖν φράσιν ἀρετᾶ φιλόφρονα, ἡ ὁποία ὁμως ἡ εὐδύνατο νὰ ἦνε καὶ πλέον φιλόφρον, σφρέρεται πρὸς ἐμὲ καὶ λέγει:—Ἰωάννα, ὁ κύριος ἦλθε διὰ τὸ ἄλογό σου, ἔλα λοιπὸν νὰ δοιλήσῃς με τὸν κύριον... Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ὁ εἰς ἀπάναντι τοῦ ἀλλοῦ. Ἐγὼ δὲ νὰ ὀφείλω ν' ἀναλάβω ὅλον τὸ βάρος τῆς συνδικαλῆσεως! Εὐγενέστατος ἐκείνος, νὰ δοιλήσῃ με χάριν, με τρόπον, φυσικώτατα, ἐγὼ δὲ ὡς ἂν κουτὴ ἐκεῖ, μὰ κουτὴ! Ἡσθάνομην ἐμαυτὴν ἄψυχον, καταστρωμμένην, μηδενισμένην. Ἐπὶ πρὸς πατήρην δὲ ἐνθυμηθῶ τὰς λέξεις τῆς συνομιλίας αὐτῆς, ἡ ὁποία βέβαια θὰ τὸν ἔκαμε νὰ συλλάβῃ περὶ ἐμοῦ οἰκτρὰν ἰδέαν. Ἐκαθήμεθα ἐκεῖ, ἀντίκρυ, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εὐτυχῶς ἐγὼ εἶχα τὰ νῶτα δεστρωμμένα πρὸς τὸ φῶς.—Ὁ συνταγματάρχης μου, δεσποσύνη, (μὲ λέγει), μὲ ὠμίλησε σήμερα τὸ πρωτὸ καὶ μὲ εἶπε ὅτι θέλετε ἕνα ἄλογο. —Μάλιστα, κύριε, λέγει νὰ με τὸ κάμη δῶρον ὁ πατέρας εἰς τὰ γενέθλιά μου... Δὲν ἦτο ἀνοησία; Τί ἀνάγκη νὰ τοῦ εἰπῶ αὐτό;... Ἀλλὰ δὲν δεύρισκε λόγους; τί νὰ εἰπῶ καὶ ἔλεγα πλέον, τεταραγμένα καὶ ἡμῖν, ὅτι μου ἤρχετο, καὶ ἀδιάφορον. Ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος:—Ἐ, ὦ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σας ὅταν θέλετε ἕνα ἵππον, ὁ ὁποῖός, πιστεύω, θὰ ἦνε ὅπως τὸν θέλετε.—Σὰς ευχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης σας εἶπε χθὲς, ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν ἵππον σας καὶ, ἐννοεῖται, δὲν ἐπιθυμῶ...—Τὴν ἀλήθεια, δεσποσύνη, νὰ σὰς εἰπῶ, εἶνε λαμπρὸν ζῶον καὶ ἀδύσκολα θὰ ἀπεφάσιζα νὰ σὰς τὸ προτείνω, ἀλλὰ ὡς φαίνεται δι' ἐμὲ ὀλίγον λεπτοκαμωμένον ἕνα μικρὸ βάρος θὰ τοῦ ἔρχεται καλλίτερα. —Δὲν ἔλεγε ἀλήθειαν, διότι τὸ ἄλογον αὐτὸ τὸ νεκαθαλίκευσεν ὁ συνταγματάρχης... καὶ τὸ κύριον περιήρατον... Καὶ διὰ νὰ φέρῃ ἐπάνω του τὸν συνταγματάρχη!.. δὲν εἶνε θαρρῶ μικρὸ βάρος ὁ συνταγματάρχης; εἶνε γίγας!!! Ἀλλὰ τί εὐγενής ἢ φράσις του: ἕνα μικρὸ βάρος θὰ τοῦ πέρχεται καλλίτερα! τί κολακευτικὴ, μετὸν εὐτυχῆμον καὶ λεπτότατον! Ὡς νὰ μ' ἔλεγε:—Βασί, εἶνε λεπτοφυῆς, ἐλαφρὰ, εἶσθε πτερὸν, εἶσθε πουλάκι!... Καὶ προσέθεσε ἀκόμη:—Ἐμᾶς τὸ ἔργον μας εἶνε κάποτε πολὺ ἐπίπονον καὶ τὸ κουράζω πολὺ θὰ ἦνε εὐτυχέστερον μαζὺ σας... Εὐτηχετέρον μαζὺ σας!! Τὴν φράσιν αὐτὴν τὴν ἐπρόφερε μὲ μίαν γλυκύτητα, σχεδὸν μετρυφοτότητα. Μετ' ἄλλους λόγους, ὡς νὰ μ' ἔλεγε:—Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ ἦνε εὐτυχῆς μαζὺ σας. Ὅλοι πρέπει νὰ ἦνε εὐτυχῆς μαζὺ σας, ἀκόμη καὶ τὰ ἄλογα!... Ποῖος ἠδύνατο νὰ εὐρῆ τὸν τρόπον εὐφύτερον καὶ λεπτότερον, νὰ τὰ εἰπῆ αὐτὰ;

Καὶ διακόψασα ἐνταῦθα ἡ Ἰωάννα σφρέρεται ἀφῆνης καὶ τῷ λέγει:

—Μὰ πῶς γίνεται; Δὲν ἐκαταλάμβανες ὅτι μ' ἔλεγε; ἐκεῖ τόσα ὠραία πράγματα;

—Τίποτε.

—Τὰ ἐσκέπτεσο τοῦλάχιστον ποῦ τὰ ἔλεγε;

—Ὁ, βέβαια.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες... Ἐξακολουθῶ τὴν συνέχειαν:

«Ἐγὼ δὲ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοῦ ἀπαντῶ ἡξηρὰ ζηρᾶ:—Πολὺ καλὰ λοιπὸν, κύριε, δέχομαι καὶ πότε εἰμπορῶ νὰ τὸ δοκιμάσω;—Ἐ, ὦ σὰς τὸ ἔφερα, εἶνε κάτω, δεσποσύνη. Ὁ σὰς τὸ ἀφήσω, τὸ κρατεῖτε ὑπὸ δοκιμὴν μίαν ἐβδομάδα, δύο, ὅταν θέλετε ὅσο περισσότερο κανεὶς δοκιμάζει ἕνα ἄλογο, τόσῳ καλλίτερα, καὶ πάλι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ δοκιμάσας ἀρετᾶ. —Ὁ, κύριε, εἶσθε πολὺ ὑποχωρευτικός. Ὁ θὰ τὸ δοκιμάσας αὐρὸν... καὶ ὁ πατέρας θὰ σὰς φέρῃ ἀμέσως τὴν ἀπάντησίν μας.—Ὁχι, δεσποσύνη, σὰς παρακαλῶ, κρατήσατέ το τοῦλάχιστον δύο, τρεῖς ἡμέρας πρὶν ἀποφασίσαστε. Δὲν με μέλει τίποτε, καὶ δὲν το χρειάζομαι μάλιστα αὐταῖς τῆς ἡμέρας.—Ἄς εἶνε λοιπὸν, πολὺ καλὰ, καὶ σὰς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων, κύριε...»

«Ἐγείρεται μετὰ ταῦτα, χαιρετᾷ, πηγαίνει νὰ φύγῃ... ὅταν ἔξαρνα ἡ μαμά λέγει:—Ἰωάννα καλὲ, ἔξέχασες τὸ σπουδαιότερον... δὲν ἐρώτησες διὰ τὴν τιμὴν... Ἀχ, πῶς μὲ ἤλθε! Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πολὺ, μετ' ὅλην μου τὴν καρδίαν διὰ τὴν ἀγαπῶ τὴν μητερούλά μου, ἀλλὰ, τὴν ἀλήθειαν, ἐκεῖνην τὴν σιγὴν μόλις ἐπὶ ἐν τέταρτον δευτερολέπτου... ὄχι περισσότερο... τὴν εὐίσθησα! Καὶ ὁμως, νὰ τὰ λέμε, εἶχε δίκαιον ἡ μαμά μου... Εἰμπορεῖ ἴσως νὰ εἶχε τέσσαρας καὶ πέντε χιλιάδας ὁ ἵππος αὐτός... καὶ τότε, ὁ προῦπολογισμός μου δὲν θὰ μ' ἐπέτρηνε... Ἀλλὰ πάλιν νὰ ἀναγκάζομαι νὰ διαπραγματευθῶ μαζὺ σου τὸ ἔθλιον, τὸ ταπεινὸν ζήτημα τῶν χρημάτων! ἔφριττον καὶ νὰ τὸ σεσφῶ μόνον! Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ ψελλίζω:—Μὰ τῶνδόντι, κύριε, πραγματικῶς, τῶνδόντι... Εὐτυχῶς ἔρχεται εἰς βοήθειάν μου ἐκεῖνος καὶ:—Ἄ! δεσποσύνη, μὲ λέγει, δὲν εἶνε δὴ τόσον μεγάλης τιμῆς ἄλογο.—Μὰ, ζεύρετε, γιατί ὁ πατέρας δὲν μ' ἐπιτρέπει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες...—Τρεῖς χιλιάδες! μὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τριῶν χιλιάδων ἄλογο. Ἐγὼ τὸ ἀγόρασα χίλια ἕνεκα κούσια φράγια μόνον καὶ, ὅταν πωλῆ κανεὶς τὸ ἄλογό του, βέβαια δὲν περιμένει νὰ πιάσῃ ὅλα του τὰ χρήματα.

«Ἄ, τότε πλέον, τότε εἶπα μέσα μου: Μὰ με ἀγαπᾷ, δὲν ἀμφισβῆλλω, με ἀγαπᾷ! Καλὲ τὸ ἄλογό του, ποῦ τὸ λατρεύει, καὶ θέλει νὰ με τὸ πωλήσῃ καὶ με ζημίαν του, ἀπλῶς διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι με τὸ ἐπώλησε... Ἐν τούτοις τῷ ἀπαντῶ ὅπως ἤμην τεταραγμένη:—

«Μὰ ὄχι, κύριε, δὲν γίνεται; πρέπει μάλιστα νὰ ἔχαστε καὶ κάποιον κέρδος.—Ὁ ἔχω μέγα κέρδος, δεσποσύνη, ἀν λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ευχαριστήσω. Ἀρκεῖ νὰ σὰς κάμη τὸ ἄλογο καὶ σὰς βεβαιῶν ὡς πρὸς τὴν τιμὴν συμβιβάζομεθα πολλὴ εὐκολα μετ' ὁ κύριον πατέρα σας...»

«Καὶ μὰς χαιρετᾷ πάλιν ὅλους εἰς τὸν γυρὸν, τὴν μᾶμμην μου, τὴν μητέρα, ἐμὲ, τὸν Γεῶργον, τὸν Μπόμπ, ὅλους τέλος πάντων, καὶ ἐτοιμαζέται νὰ φύγῃ, ἀλλὰ σταματᾷ πάλιν εἰς τὴν θύραν... Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία, μετ' ὁμοθυμαδὸν τοῦ ἐφυγε».

—Πραγματικῶς, ἀλήθεια!

—Μὲ λέγει λοιπὸν, ὅτι ἐπεθύμει, εἰ δυνατόν, νὰ δώσῃ μερικὰς ὀδηγίας εἰς τὸν ἵπποκῆμον ἡμᾶς πρὸς τοῦ γαλινοῦ ὁ ὁποῖός εἶνε ὁ καταλληλότερος εἰς τὸ ἄλογο αὐτό... Τότε ἡ μᾶμμη μου... Τί καλὰ ποῦ τὰ ἔφερε ἡ μᾶμμη μου... ἐννοεῖται βέβαια, ἡ μᾶμμη μου δὲν εἶνε ὡς ἂν τὴν μητέρα μου, δὲν ἀποστρέφεται τοὺς στρατιωτικούς... Εὐγὲ τῆς! εὐγε!—Πᾶνε καλὲ κάτω μετ' ὁ κύριον, λέγει διὰ μίαν, νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ ἄλογο... Ὁ Λούης θὰ εἶνε κάτω χωρὶς ἄλλο.

«Καὶ καταβαίνομεν, ἡ μᾶμμη μου, ὁ Γεῶργος, ὁ Μπόμπ, ἐκεῖνος, καὶ ἐγώ... Νὰ καὶ βλέπομεν τὸ ἄλογο, τὸ ἐκράτει ἀπὸ τὸν γαλινοῦ ἕνας στρατιώτης ἀλλὰ τί βλέπω; εἰς τὴν ἴαξιν τοῦ ἀλόγου μίαν σέλλαν γυναικίαν! Ὁ λοχαγὸς παρατηρεῖ τὴν ἐκπληξίν μου καὶ λέγει ἀμέσως:—Ἐτυχε νὰ ἔχω μίαν γυναικίαν σέλλα τῆς ἀδελφῆς μου, ποῦ ἔρχεται καμμιά φορὰ καὶ βγαίνομε περὶ πᾶν... καὶ πρὸ ὀλίγου, ἐπειδὴ, ἐννοεῖται, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον, εἶπα καὶ ἔφρασαν τὸ ἄλογο εἰς τὸ ἵπποδρόμιόν μας καὶ ἔβαλα τὴν ὀρνυάντσα μου καὶ τὸ ἀνέβηκε γυναικίαν.

«Παρατηρῶ τὸν στρατιώτην... εἶνε ὁ ἴδιος ταῖς προάλλαις, ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος ὁποῦ συνομιλεῖ μετ' ὁ θυρωρὸν. Μ' ἀναγνωρίζει αὐτός, τὸν ἀναγνωρίζει καὶ ἐγώ... Γίνονται κατακλινοῦν. Καὶ ὁ λοχαγὸς, καὶ ἐκεῖνος, ἐρυθρῶ ὀλίγον. Θαρρῶ πῶς μὰς ἐνόησεν, ὅτι γνωρίζομεθα ὁ στρατιώτης καὶ ἐγώ... Ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη. Ἀρχίζει ἔξαρνα ὁ στρατιώτης:—Καὶ ὁ λοχαγὸς μου μάλιστα τὸ καθαλίκεψε ἔτσι, καὶ εἶχε καὶ τὸ σκέπασμα ἔς τὰ πόδια ἀντὶ γὰ ἀμαζόνια ἤθελε νὰ πεισθῆ καὶ μόνος του... Ἀκούει αὐτὰ ὁ λοχαγὸς καὶ γίνεται ἀστακός, ἐγὼ δὲ τόσον ὠρῶ, ὡς φαίνεται, ὅστε ὁ καὶ μόνος ὁ στρατιώτης μένει ἀναυδός, φοβηθεὶς μήπως εἶπε καμμίαν ἀνοησίαν. Ἐγὼ δὲ, συγκινηθῆμένη μέχρι δακρύων, ἐτραυλίζω:—Ὁ κύριε, τί καλὸς ποῦ εἶσθε, τί καλός!... Καὶ ἐκεῖνος νὰ λέγῃ καὶ νὰ λέγῃ:—Ἄ! μὰ πῶς ἀλλέως; Ἡ δὲ μᾶμμη μας, πονηρὰ, μὰς ἔβλεπε μ' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ματάκια της, καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον γλυκὰ καὶ τόσον διαπερα-

στικὰ συγχρόνως. Εὐτυχῶς ἔρχεται ὁ Λούης. Εἶχε μεταβῆ εἰς ἀναζήτησίν του ὁ Γεῶργος, ἐπειδὴ ἔλειπε. Τότε, ἐνώπιον καὶ τοῦ Λούη, ἤρχετο ἀκόμη μίαν μικρὰ συνομιλία... Τί εἶπαμεν, καλὰ καλὰ δὲν εἰξεύρω. Μὰς ἀπέδειξε διατὶ ἐχρημάζετο ἕνας ἐλαφρὸς, πολὺ ἐλαφρὸς χαλινός. Τὸν διέκοψα λέγουσα:—Μήπως ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ τὰ λέγουσιν πέλγαρι;—Ὁχι, ὄχι πέλγαρι... καλὲ ἕνα σιδερέϊν λεπτὸ... Καὶ κατὶ ἄλλα εἶπε ἀκόμη διὰ μίαν ἀλυσιδίτσα, ἡ λωρίον λεπτὸν, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε... Εἰς τὸ τέλος, ἐφάνη τὸσον καλὸς καὶ συγκαταβατικός, ὥστε νὰ δώσῃ ὀδηγίας ἀκόμη καὶ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου, τόσο σαυὸ, τόσο χόρο, τόσο κροθῆρι. Καὶ ἔπειτα, μὰς χαιρετᾷ πάλιν, ἐτοιμαζέται νὰ φύγῃ. Προχωρῶ ἕνα βῆμα πρὸς αὐτόν. Σταματᾷ πάλιν. Ἡθελα, ἤθελα καὶ καλὰ νὰ τοῦ εἰπῶ κατὶ τι κολακευτικόν, κατὶ τι νόστιμον... ἀλλὰ ἡ συγκίνησις μ' ἐπίνιγε, αἱ λέξεις δὲν ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐπερίμενε αὐτός καὶ ἐπανελάμβανε:—Δεσποσύνη... δεσποσύνη... Τί ἀνυπόφορος θέσις! Ἐπρεπε τέλος πάντων κατὶ νὰ εἰπῶ... καὶ αὐτὸ μὲ ἤλθε τότε:—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, πῶς ὀνομάζετε εἶπατε τὸ ἄλογο;—Δράκος, δεσποσύνη.—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε...—Δεσποσύνη...

«Καὶ ἔφυγε μαζὺ μετ' ὁ στρατιώτην φέροντα ἐπ' ὤμου τὴν γυναικίαν σέλλαν. Πικρὰ ὀνομάζεται αὐτός ὁ στρατιώτης. Ὁ Γεῶργος ἐμῆνε εἰς τὸν σταῦλον μετ' ὁ Λούην. Ἀπέμεινε μόνη καὶ τὴν μᾶμμη μου, καὶ μὲ λέγει:—Ἐλα, Γεωμουλά μου, πᾶμε νὰ κάμωμε ἕνα γυρὸ ἔς τὸν κῆπον... Μ' ἐπῆρε καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς ἕν μέρος, καὶ ἐκεῖ μ' ἐξωμολόγησεν ἐγὼ δὲ τῆς τὰ διηγήθη ὅλα... ὅλα, δηλαδὴ εἶποτε, διότι δὲν ὑπάρχει καὶ τίποτε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ τίποτε εἶνε κατὶ τι. Ἡ μᾶμμη μου τότε μὲ λέγει:—Ἐλα, τρελλοκρότισσο, ἔλα ξεμουχτισμένο μου, μὴν πᾶς καὶ βάζης μετ' ὁ νοῦν σου...—Ἀδὲ βάζω τίποτε μετ' ὁ νοῦν μου, γιαγιακά μου! ἠθαρρεῖτε δὲν ἤξεύρω ἐγὼ, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε συμπτώσεις τυχαῖαι... Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, μῆτε πλέξιν εἰς τὴν μαμμά μου! Ἡ ἀρχίσῃ νὰ με πειραξῆ, καὶ ἔπειτα, ζεύρετε, ἡ μαμμά μου δὲν εἶνε ὡς ἂν ἐσὰς! τοὺς στρατιωτικούς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.—Κ' ἐγὼ τάχα τί;—Ἐσεῖς, γιαγιακά μου, ἔσεῖς τοὺς ἀγαπᾶτε καὶ νὰ ζεύρετε πόσαις φράγαις ἐσυλλογίσθηκα καὶ ἔλεγα: Σὴν νὰ με φαίνετα δὲν θὰ δυσαρρεστῆτο καθόλου ἡ γιαγια μου νὰ πάρω ἄνδρα ἀξιοματιῶ...»

«Μετὰ ταῦτα ἐπανήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν.—Ἐλάτε τέλος πάντων, λέγει ἡ μητέρα! δὲν με πλέτε τί συμβαίνει; κάτω ἔς τὴν αὐλὴν ἦταν ὁ κλέκτερος στρατός.—Ὁχι δὰ, μαμμά μου, δὲν ἦταν παρὰ μόνον... ὁ κύριος αὐτός καὶ ἡ ὀρδιαντάσα του.—Ἡ ὀρδιαντάσα του! ὄριστε τώρα, μὰς ἔμαθες καὶ τὴ γλώσσα τῆς καζάρμας—

«Μαμά μου, τώρα δὴ τώρα τὴν ἄκουσα αὐτὴν πτὴν λέξι.— Ἐν τούτοις φαίνεται καθὼς πρέπει αὐτὸς ὁ κύριος, λέγει ἡ μαμά, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἴσως δὲν θὰ τὸ πρόσδεξας ποῦ διάβασες τὴν κάρτα του, κύτταζε, εἶνε κόμης.— Κόμης; — Δὲν πὸ εἶδες; — Ὁχι, δὲν τὸ εἶχα παρατηρήσει...»

«Ποῖος ποτὲ ἐψεύσθη ἀναίθετος; Ἡ μητέρα μου ἐν τούτοις δὲν ἦτο πλέον τόσον ἀποτομος... Ἐἶνε εἰς ὅλα τελειοτάτη ἢ καλὴ μου καὶ μητέρα, ἀλλὰ ἔχει καὶ μίαν μικρὰν ἀδυναμίαν... Ἐὰν ἐγινόνμην μαρκησία ἢ κόμισσα, θὰ ἐτραλλαινετο ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Ἐγὼ δὲν ἀποδίδω καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτά. Δὲν θὰ με κἀμνη βέβαια ἕνας ἔχων τίτλον νὰ τὸν ἀγαπήσω, ἐνὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν μ' ἐμποδίζει καὶ ὁ τίτλος ν' ἀγαπῶ ἐκείνον τὸν ὁποῖον αἴφνης θ' ἀγαπήσω».

— Ἐτελείωσες;

— Μάλιστα... καὶ δὲν ἦταν ὀλίγα πιστεύω γιὰ μιὰ μέρα... Ἡ σειρά σου πάλι τώρα.

— «Παρασκευῆ, 6 Ἰουρίου. Πρέπει νὰ φανῶ πρόνομος ἐκ προθέσεως. Δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος; δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πλατεῖαν. Περιμένω νὰ ἴδω».

— «Παρασκευῆ, 6 Ἰουρίου. Ἰππεύσα τὸν Δράκον σήμερον καὶ μάλιστα νομίζω ὅτι δὲν τὸν ἰππεύσα ἀσχημα καθόλου. Ἐἶνε θαύμα θαυμάτων! ἡπερίφημον ἄλογο! Ἡ μάμμη μου ἐκοιμήτο ἀκόμην ὅταν ἐξήλθον ἐπιστροφάσα εἰσῆλθον εἰς τὸ δωματίον της νὰ τῆς εἰπῶ καλ' ἡμέρα. Τὴν βεύρισκω καὶ ἔγραφε. Δὲν με εἶχε ἀκούσει ὅπου ἤνοιξα τὴν θύραν. Προχώρῳ λοιπὸν κρυφά της σειγὰ, σιγὰ...»

— Φαίνεται λοιπὸν τὸ ἔχεις συνήθειαν...

— «Τὴν βλέπω καὶ ἔγραφε μίαν ἐπιστολὴν ἀρχίζουσαν διὰ τὸν λέξων: Ἀγαπητέ μοι στρατηγέ!... Δὲν ἐπρόφρασα νὰ ἴδω παρακάτω. Ἐκρυψέ ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν της. Ἐνθυμούμαι ὅτι ἡ μάμμη μου ἔχει ἕνα φίλον στρατηγὸν κατέχοντα ὀψιθὴν θέσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Μὰ διατί τοῦ ἔγραφε σήμερον τὸ πρῶτ; Καὶ πρὸ πάντων διατί νὰ κρύψῃ τὸ γράμμα της ἅμα με εἶδε; Μετὰ τὸ γεῦμα, ἔρχεται ὁ λόγος περὶ τοῦ ἵππου. Ὁ πατέρας λέγει, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ αὐριον πρὸ τῆς μεσημβρίας, διὰ νὰ ὑπάγῃ τὸ πρῶτ καὶ νὰ ἴδῃ τὸν κ. Λεονέλ... Νὰ καὶ ἀνοίγει ἡ θύρα... καὶ παρουσιάζεται ὁ συνταγματάρχης. Ἐννοεῖται ξαναρχίζει ἡ διμιλία, καὶ ὅτι θὰ ὑπάγῃ ὁ πατέρας αὐριον νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, καὶ τὸν ἐνοχλεῖ ἀρκετὰ, λέγει, αὐτὸ, διότι ἔχει τὰς ἐργασίας του, ἤθελε νὰ φύγῃ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τὸ πρῶτ εἰς τὸ Παρίσι. — Καλὸ μὴ στενωχωρήσῃ, λέγει ὁ συνταγματάρχης, τὸν βλέπω ἐγὼ τὸν κ. Λεονέλ καὶ τὰ τελειόνομαι. Ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, χίλιον ἐνεκοκίσι φράγκα εἶνε. Ἐννοεῖτε, δὲν ἤθελε νὰ

ἐφελθῆ κέρδη ὁ ἄνθρωπος. Τόσα τὸ ἀγόρασε, τόσα τὸ δίνει. Εἶδε ὅτι σὰς γνωρίζω, ἤθελες νὰ φανῆ διακριτικὸς, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν συνταγματάρχην του... Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὸν προσκαλέσετε εἰς κἀνὸν γεῦμα μετὰ δέκα, ἡδεκαπέντε ἡμέρας. Εἶνε μάλιστα πολὺ πιθανὸν, ὅτι θὰ ἀποποιήσῃ τὴν πρόσκλησίν σας εἶνε ἀγριάνθρωπος, θηρίον... Πουθενὰ δὲν πηγαίνει, κλεισται τὸ βράδυ καὶ ὄλω ἐργάζεται...»

«Οὕτω λοιπὸν ἔμειναν σύμφωνοι. Ἦ ἀρνήθη ἄρα γὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμά μας; Δὲν πιστεύω».

— «Σάββατον 5 Ἰουρίου. Μόλις ἀρπυπέσαμεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου περὶ τὰς 8 1)2 καὶ ἔρχεται πρὸς ἐμεὺ ὁ συνταγματάρχης καὶ μ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν εὐγένειαν, λέγει, ὅπου εἶχα... Νομίζει ὅτι δι' αὐτὸν τάχα ἐγὼ!... Μετὰ ἡδύ λέξεις τακτοποιούμεν τὸ περὶ τιμῆς, καὶ με λέγει ἔπειτα: — Νομίζω θὰ σὲ προσκαλέσουν εἰς γεῦμα τούταις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχήσῃς ἐμπορεῖς νὰ πῆς ἐλεύθερα πῶς δὲν πηγαίσης ἐφρόντισα καὶ τοῦς εἶπα ὅτι εἶσαι ἀγριάνθρωπος, θηρίον.— Ἀλλὰ, συνταγματάρχα μου...»

— Τί; δὲν εἶνε τάχα ἀλήθεια; Καὶ ποῖαν πρόσκλησιν ἐδέχθης ποτὲ ποῦ νὰ δεχθῆς καὶ αὐτήν;

— Αὐτὴν, εἶνε πολὺ πιθανὸν δὲν θὰ τὴν ἀπορρίψω.— Μπᾶ, μπᾶ! μπρὲ καὶ ἀκόμα δὲν τὰ κατάπλαθα; Τὸ ἄλογο σου, ἕνα ἄλογο ἐκεῖ ποῦ ἀξίζει τοῦλάχιστον τρεῖς χιλιάδες μὲς εἰς τὸ νερὸ τὸ ὕδρινος ὅσα τὸ πῆρες! καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἔλεγε, ὅτι δὲν ἐννοεῖς ποτὲ νὰ τὸ ξεκάμης... Ἀὐτὰ εἶνε σημεῖα ὀλοφάνερα!... Αἶ, τὸ ζεύρω καὶ γῶ, ὠλορφα παίζουν τὰ μάτια τῆς ξαναθούλας.

— Δὲν σὰς τὸ κούπτω, συνταγματάρχα μου, τὴν εὐρίσκω ἀξιεραστον ἄναν!

— Μ' ἔφυγε, μ' ἔφυγεν ἡ λέξις... ἐκ πολλῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διμιλῶ περὶ αὐτῆς... Ἦτο ἀρκετὰ σκληρὸν νὰ ἦμαι καταδικασμένος νὰ ἐκφράζωμαι εἰς μόνον τὸν Πικώ! Ἐπὶ τούτοις ἔρχεται ἡ στιγμή τῆς ἀναφορᾶς τοῦ συντάγματος πρὸς τὸν συνταγματάρχην, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἀνεφέροντο εἰς αὐτὸν τὰ μεγάλα συμβάντα τῆς χθές: Ἡ τάδε φοράδα ἐλακτίσθη εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ὁ τάδε ἦτο ἀπὸν εἰς τὴν ἀποχώρησιν, ὁ τάδε ἔπρος ἐδαγκάσθη, κτ.λ. κτ.λ. ὁ συνταγματάρχης ὄλω μ' ἔδλεπε ἐμὲ ἀρκετὰ ἐμφαντικῶς, εἰδὼν τὸν παχὺν ψαβῶν μυστακά του. Ἀφοῦ δ' ἐτελείωσεν ἡ ἀναφορά, ἀπῆλθε καὶ διερχόμενος πλησίον μου με λέγει: — Κύτταξε τὸν ἀγριάνθρωπο ἐκεῖ, ποῦ ἄρχισε νὰ μοῦ γίνεται τώρα ἡμερος!...»

— Εἶνε ἐξαίρετος ἀνὴρ ὁ συνταγματάρχης, ἀλλὰ φοβερὰ φλύαρος. Τώρα πλέον τὸ μυστικὸν μου θὰ τὸ μάθῃ ὄλον τὸ σύνταγμα».

— «Σάββατον 7 Ἰουρίου. Μὰ εἶνε τώρα; Νὰ τὸν ἴδω εἰς τὸ θνείρον μου, χθές τὴν νύκτα! ἂν ἀναμιγνύεται εἰς τὸ θνείρον αὐτὸ ὁ κ. Γαμ-

βέττας, εἶνε διότι ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸ γεῦμα ἦτο ἡγενηκὴ διμιλία περὶ αὐτοῦ. Λοιπὸν ἦτο ἀρχιστρατηγός... Ὁχι ὁ κ. Γαμβέττας, ὁ κ. Λεονέλ... Διηθύνουν ὄλον τὸν στρατὸν τῆς Γαλλίας καὶ εὐρίσκοτο εἰς ὦραν νίκης περιφανοῦς. Ἐρχεται ἐκεῖ ὁ κ. Γαμβέττας καὶ τῷ λέγει: Ὑπῆρες, Βονοπάρτης, ἔσο ἤδη Ναπολέων! Καὶ ἤθελεν ὁ κ. Γαμβέττας νὰ τοῦ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς ἐν στέμμα. Ἄλλ' ἐκεῖνος, με ἀξιοθαύματον μετριοπροσύνην, ἀπάντη: Ὁχι, Ὁχι, με ἀρκεῖ νὰ ἦμαι Βονοπάρτης, Ναπολέων δὲν ἀντέχω... Καὶ ὁ κ. Γαμβέττας ἀνταπαντᾷ: Ἐστὼ καὶ οὕτω κρατῶ ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν... Δὲν εἶνε ἀνόητα τὰ θνείρα, καὶ δὲν εἶμαι ἀνόητη νὰ κάθημαι νὰ γράφω τοιαῦτα πράγματα;... Πάλιν ἰππεύσα σήμερον τὸν Δράκον. Καὶ πάλιν τὸν πῦρα περίφημον. Ἐκεῖνος οὕτε φαίνεται, ὡς πρόνομος ποῦ εἶναι εἶμαι βεβαία. Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ γεῦμα, νὰ πάλιν ὁ συνταγματάρχης. Ἡ μητέρα, ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομα, ὅτι ἔρχεται, ἔκαμε ἕνα μορφασιδόν, ὡς νὰ ἔλεγε: Πάλι αὐτὸς ὁ στρατιωτικὸς! Μὰς ἀναγγέλλει ὁ συνταγματάρχης, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ Δράκου ἐτελείωσε εἰς τὴν τιμὴν χιλίων ἐνεκοκισίων φράγκων... Ἐπειτα, τὸν παρατηρῶ, τὰ φέρει με τρόπον, ἀπ' ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πείθει τὸν πατέρα νὰ καταβοῦν εἰς τὸν κῆπον νὰ κἀπνίσουν ἕνα σιγάρο: — Μὰ τί ἔχουν νὰ λένε ὁ πατέρας σου μ' αὐτὸν τὸν συνταγματάρχη; Ὁ συνναχωρῆθὴ καθὼς ἐβγήκε ξέσκεπος. Πήγαινε τοῦ τὸ καπέλλο του καὶ κύτταξε νὰ τὸν φέρῃς πίσω.— Ἀμέσως, μαμά μου...»

— Καὶ φθάνω εἰς τὸν κῆπον... Ἀκούω αὐτὴν τὴν φράσιν ὅπου ἔλεγε ὁ συνταγματάρχης: Εἶνε ἕνα κομμάτι διαμάντι, σὰς λέγω, διαμάντι ἡμοιαγὸ... καὶ ἔπειτα: Σας! Προσοχή! Καὶ ἀλλάζουσι διμιλίαν. Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ. Καλὸ μήπως ἔθαλε τὸν συνταγματάρχην του νὰ με ζητήσῃ καὶ ἀμέσως εἰς γάμον; Ἐστὶ γίνονται τὰ πράγματα εἰς τὸ ἵππικόν; Ἄ! πολὺ βιάζεται ὁ κύριος! μὲν ἀπαξ συνητηθήμεν καὶ ὀμιλήσαμεν δι' ἄχυρα, σὰν καὶ κριθάρι!... Ἐν τούτοις ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ πατέρας ἡεπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ μετὰ μικρὸν ὁ συνταγματάρχης ἔφυγε. Ὁ πατέρας ἐφαίνετο συλλογισμένος. Εἰς τὰς ἑνδεκα, ὅταν ἐπῆγα νὰ τὸν φιλήσω πρὶν ἀναίθω νὰ κοιμηθῶ, με ἔπιασε νὰ πὸ τὰ δύο μου χεῖρα καὶ με λέγει: — Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ κυρίου Λεονέλ; — Ὡ, ναί, παπά μου, ἀπῆντησα ἀμέσως... Νὰ ξεύρατε, τὸν καυμένο τὸ Δράκο μου, τὸν λατρεύω!...»

— Ἐθαρῶ τὰ εἶπα αὐτὰ με πολλὴν ζωηρότητα, με πολὺ αἰσθημα, με πολὺ πάθος. Κάθε στιγμή φοβοῦμαι μήπως προδοθῶ. Ὅταν διμιλῶ περὶ τοῦ ἵππου του, νομίζω ὅτι διμιλῶ περὶ ἐκείνου! Ἄμὴ τὸ διαμάντι μοιραγὸ; ποῖος εἶνε τὸ διαμάντι; Ἐκεῖνος ἢ ἐγὼ;

— «Κυριακῆ, 8 Ἰουρίου. Σήμερον τὸ πρῶτ ἡλαυθάνω τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς μου: Δὲν ἀρτέγω πλέον ἀπὸ τοὺς κόπους; δύο ἡμέρας τώρα ἔκαμα περίπου 40 ἐπισκέψεις. Καὶ πτὰ ἔρετρα με τρόπον παρτοῦ νὰ γῶ εἰς τὴν διμιλίαν τῆς ἐρώτησιν αὐτῆν: Μήπως τυχρὸν ἡγνωρίσετε καμμίαν οἰκογένειαν Λαβλινιέρ;... Κατάρθωσα δὲ νὰ λάβω πέντε ἔξ ἀπαρτήσεις, ὅσας πολὺ εὐχαριστοὺς. Φαίνεται εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν καὶ χρήματα ἀρκετὰ, πτὸ ὁποῖον δὲν βλέπτει, ἀλλὰ χρήματα ἀποκτηθέντα τιμῶς. Περὶ τῆς ρέας δλοῖ μιᾶ φωνῆ νόμολογοῦν ὅτι εἶνε ἄγγελος! Ἐμπρὸς λοιπὸν, λοχαγέ μου, ἐμπρὸς, ἀν ἡ καρδιά σου πτὸ λέγει. Ἐμείνα ἐμβρόντητος! Λοιπὸν εἶνε κἀκαφάνες πλέον ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος; Ἰδοῦ, ἡ ἀδελφὴ μου τὸ παρετήρησε. Εἰς τὰς ἐξ λαμβάνω ἕνα γραμματάκι τοῦ πατρός. Μὲ προσκαλεῖ εἰς γεῦμα τὴν προσεχῆ τετάρτην, 11 τοῦ μηνός. Πρέπει ν' ἀπαντήσω ἀμέσως; Ὁχι, αὐριον, αὐριον».

— «Κυριακῆ, 8 Ἰουρίου. Σήμερον κατέρχομαι ἐνωρίς, ἐνωρίς μὲν εἶχεν ἔλθει ὁ γραμματοκομιστής Βλέπω εἰς τὸ τραπεζάκι ἐκεῖ ἕνα ἡσώρον γράμματα. Μήπως ὑπάρχει κἀνὸν καὶ δι' ἐμεῖ; Ὁχι, ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα διὰ τὴν μάμμη μου. Εἶνε ἐπίσημον, με μίαν μεγάλην μεγάλην ἡσφαγιδα κόκκινην ἐπ' αὐτῆς ἀναγινώσκω: Ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία. Ἰ πουργειὸν τῶν Στρατιωτικῶν. Τμήμα προσωπικοῦ. Φαντάζομαι, ἡ πύχη μου εἰν ἐκεῖ, εἰς τὸ γράμμα αὐτὸ μέσα! διότι, εἶμαι βεβαία, ἐζήτησε πληροφορίας ἢ μάμμη μου, ἐζήτησε χωρὶς ἄλλο πληροφορίας. Ἄκουσα καὶ ἔρχεται ἕνας ὑπηρετής φεύγω ἀμέσως ἡπερίτρομος. Ὡς κλέπτει εἶνε ἡ ὥρα δέκα τέσσερις πάντων. Ὁ ἐξόπνησε πλέον ἡ μάμμη μου, καὶ θὰ ἀνέγνωσε ἤδη καὶ τὸ γράμμα της. Ἄναβαίνω εἰς τὸ δωματίον της: — Ἐσὺ ᾄσαι μικροῦλά μου;... με λέγει, καὶ με φωνάζει κοντὰ της, καὶ με χαϊδεύει, με φιλεῖ τρυφερά, τρυφερά, τρυφερώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν... Κάτι ἔχει ἡ μάμμη μου! φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένη μόνον ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον με ἀγκάλιασε καὶ μ' ἐφίλησε τὸ πρῶτ, τὸ δεικνύει. Θὰ τὴν εὐχαρίστησε χωρὶς ἄλλο τὸ γράμμα ἐκείνο τοῦ στρατηγοῦ... Σήμερον εἶνε κυριακῆ ὁ πατέρας δὲν ἐπῆγε εἰς τὸ Παρίσι. Μετὰ τὸ πρόγευμα, τῷ λέγει ἡ μάμμη μου: — Πάμε, ἔχω κατὶ νὰ σὲ πῶ.— Τί σύμπτωσις! ἔχω καὶ ἐγὼ... λέγει καὶ ὁ πατέρας... Καὶ πηγαίνουν μαζὺ εἰς τὸ πλαγιὸν δωματίον. Τί νὰ θέλῃ ἄρα γὰ νὰ πτὸ εἰπῇ ἡ μάμμη μου; Στοιχηματίζω, θὰ δεικνύει εἰς τὸν πατέρα τὸ γράμμα τοῦ στρατηγοῦ. Ἐχει πατριωτισμὸν ἡ μάμμη μου. Πολλὰ πρὸς τὴν ἡκουσὰ νὰ λέγη, ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερον στάδιον ἀπὸ τὸ στάδιον τῶν ὄπλων,

«καὶ εἶνε ἔνοχοι αἱ μητέρες ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι, ἀπὸ ἐγωῦστων, δὲν ἀφίνουν τὰς θυγατέρας τῶν νῦν ὑπανδρεύονται μὲ στρατιωτικούς. Ἡ μάμμη μου ἀποστρέφεται τοὺς νέους, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τοῦτο: εἰς τὸ νὰ φονεύουν πολλὰ περιστέρια τὴν ἀνοιξὶ καὶ πολλοὺς φασιανούς τὸ φθινόπωρον· ἐνῷ ἡ μάμμη τὸ ἐναντίον ἔχει κρυφὴν ἀδυναμίαν πρὸς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι δὲν μεταχειρίζονται τὰ δέκα δάκτυλά των εἰς ἄλλο τίποτε ἐκτὸς εἰς τὴν σφαγὴν τῶν περιστερῶν καὶ τῶν φασικῶν. Καὶ καθ' ἡμέραν φιλονεικοῦν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ μάμμη καὶ ἡ μάμμη μου, ἀκατάπαυστα ἐρίζουν. Τέλος πάντων, ἐπέραςε καὶ ἡ ἡμέρα αὐτῆ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ γεύματος λέει ὁ πατέρας ἔτσι μὲ ἀδιαφορίαν τρόπον τινά:—Πολὺ εὐγενὴς πραγματικῶς ἐξέρθη αὐτὸς ὁ νέος ὁ ἀξιωματικὸς τὸν προσκάλεσα εἰς γεῦμα τὴν τετάρτην.—Τὴν τετάρτην! ἀναφωνεῖ ἡ μάμμη... Μὰ τί ἦταν ἀνάγκη τὴν βία!... Τί σοῦ ἦλθε τώρα νὰ συνάξῃς ἐς τὸ σπίτι σου ὅλους τοὺς στρατιωτικούς!... Δὲν λέγω, εἶνε καλὸς νέος αὐτός, τὸ παραδέχομα, ἀλλὰ αὐτὸς ἔπειτα θὰ φέρῃ καὶ ἄλλους».

— «*Δευτέρα, 9 Ἰουνίου.* Ἀρχιτα νὰ γίνωμαι κουτός. Μίαν ὥραν ἔχασα σήμερον τὸ πρῶτον ἔως ποῦ νὰ κατορθώσω νὰ γράψω τὰς ὀκτὼ ἐκείνας μικρὰς γραμμὰς τῆς ἐπιστολῆς μου, δι' ἧς ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν. Δεκάκις, εικοσάκις ἐσθονα κ' ἔγραφα, καὶ πάλιν, μόλις τὴν ἀπέστειλα, ἐνθυμήθητι ὅτι ἔδωκα δύο φορές τὴν ὑπέροχον εὐχαρίστησιν, δύο φορές, εἰς ἐκείνας τὰς ὀκτὼ κακομοίρικαις γραμμαίς».

— «*Δευτέρα, 9 Ἰουνίου.* Ἐδέχθη! Ἐπρογευματικίζαμε τὸ μεσημέρι... Τὰ παράθυρα τῆς τραπέζιας μας βλέπουν εἰς τὴν αὐλήν. Ἐξαφνα ἠφωνάζει ἡ μητέρα:—Νὰ πάλι! πάλι ἕνας στρατιώτης κάτω ἐς τὴν αὐλήν! τί διάβολο γυρεύει! Πηγαίνω νὰ ἰδῶ, καὶ μὲ φεύγει ἀμέσως ἡ φράσις: «Α! εἶν' ὁ Πικὼ! Νὰ ἔβλεπε κανεὶς τότε τὴν μάμμη μου, ἂν νὰ τὴν ἤκουε!—Ὁρίστε τώρα, ὀρίστε μας! Μὰς ἔμαθε καὶ τὰ ὄνοματὰ ὅλων τῶν στρατιωτῶν ἡ Ἰωάννα ἀπ' ἐξῶ!—Μόνο ἑνὸς, μάμμη μου, μόνο ἑνὸς... Εἶν' ἐκεῖνος ποῦ μάς εἶχε φέρει προχθὲς τὸν Δράκον... Ἡ μάμμη μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος σκάνει ἔστα γέλοισα... Τί εὐθυμῆ ὁποῦ εἶνε ἡ μάμμη μου αὐτὰς τὰς ἡμέρας!... Σήμερον εἰς τὴν σκάλα, ἐτραγουδοῦσε!... Πολὺ καλά, πάρα πολὺ καλὰ πρέπει νὰ ἦσαν αὐτὰι αἱ πληροφορίες!... Ἀφ' οὗ ἐτελειώσαμε τὸ πρόγευμα, κατώρθωσα κ' ἔβαλα εἰς τὸ χεῖρ τὴν ἐπιστολήν του... Τί εὐμορφῶ γραμμὴν ποῦ εἶνε καὶ μ' ὅλην τὴν ἀπλότητά της! Τὴν παραθέτω ἐδῶ αὐτολεξεί: «*Κίριε, ἔλαβα τὴν πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν μ' ἐ-*

κάλματε τὴν τιμὴν γὰρ μοι ἀπευθύνετε διὰ τὴν προσεχῆ τετάρτην, 11 Ἰουνίου. Ἀποδέχομαι αὐτὴν μὲ τὴν μεγαλειότητα εὐχαρίστησιν ἐπιπέσης καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἐμαθα μὲ πολλὴν ἡμῶν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ δεσποσύνη θυγάτηρ ὑσας εἶπε κάλλιστον τὸν ἵππον... Δέξασθε εὐαρεστούμενος, κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εὐσεβεστέρων αἰσθημάτων μου πρὸς ὑμᾶς... Ἐπίτηδες, ἐπίτηδες, εἶμαι βεβήαι, ἐπανέλαβε ἡδὲ τὴν λέξιν εὐχαρίστησιν... Ἐγνώριζε ὅτι ἡδὲ ἰδῶ τὴν ἐπιστολήν του... Καὶ ἐπέμεινε εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν».

— «*Τρίτη, 10 Ἰουνίου.* Γευματικίζω αὐριον εἰς τὸν οἶκόν της».

— «*Τρίτη, 10 Ἰουνίου.* Γευματικίζεμα καὶ μαζὺ μαζ αὐριον». Καὶ φθάνομε τώρα εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ γεύματος! Ἐλκ' ἐσὺ πρῶτα, διηγήσου τὰ τοῦ γεύματος.

— Ἐγὼ λέγω, θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς, Ἰωάννα μου;... Ἄς σταθοῦμε ἔως ἐδῶ γιὰ σήμερον... Κύτταξε ἐν πρώτοις, κύτταξε σὲ παρακαλῶ τί ὥρα εἶνε.

— Ὡ! δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα!

— Μάλιστα, δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐνας λόγος, καὶ πολὺ ἰσχυρὸς, νὰ σταματήσωμε ἔως ἐδῶ... Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος, ἀκόμη... Νομίζω, ὅτι ἀπὸ τοῦδε τὰ γραφόμενά μας θὰ ἦνε φθερὰ μονότονον. Ὅλω περὶ ἐρωτος, καὶ περὶ ἐρωτος, καὶ πάλιν περὶ ἐρωτος! Εἰς τὰς σημειώσεις μου τοῦλάχιστον ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει.

— Καὶ εἰς τὰς δικὰς μου.

— Καὶ περὶ ἐρωτος, ὅπως ὅλοι τὸν ἠθάνθησαν μὲ τὴν ἐλευθερίαν νὰ βλεπώμεθα, νὰ συνομιλοῦμεν... Ἀμα ἄπαξ ἠδυνήθητι νὰ σὲ ἰδῶ ἐκ τοῦ πλησίον, δὲν βλέπει δὲ, μεγάλη μου ἀξία ὅτι σὲ εἶδα τοικύτην ὁποῖα πραγματικῶς ἦτο, ὁποῖα εἶσαι, δηλαδή ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ καλλιτέρα εἰς ὅλων τῶν γυναικῶν. Μεγάλη μου ἀξία, ὅτι σὲ ἠγάπησα! Ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἄλλῃως;... Ἀλλὰ τὸ σπάνιον, τὸ μαγευτικὸν εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν μας αὐτὴν, εἶνε ὅτι ἡ φουτιὴ συνέπειά της, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ της. Ἠγαπήθητι τρόπον τινὰ εἰς ἐνστίχτου, εἰς ἀποστάσεως, ἐκ πρώτης ὄψεως, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην οὔτε νὰ συνομιλήσωμεν, οὔτε νὰ γνωρισθῶμεν πρῶτα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐγὼ εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάλιστα σου εἶδα τὴν ψυχὴν σου. Ἀπὸ τῆς 11 Ἰουνίου, ποῦ εἶχαμεν τὸ γεῦμα, μέχρι τῆς 17 αὐγούστου, τῆς ἡμέρας ποῦ ἐστεφανώθημεν, πολλὰς λέξεις καὶ πολλὰς ἀντηλλάξαμεν εἴπαματὰ καὶ τόσα τυρερὰ λογάκια καὶ ὠρατὰ πράγματα, ἀλλὰ ποτε, Ἰωάννα μου, ποτε, βεβήαι σου, δὲν ἐκάμαμε τυρερωτέρην συνομιλίαν, περιπαθεστέρην ἀπὸ τὸν ἀνόπτον ἐκεῖνον διάλογόν μας εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ τὸν σταῦλον, ἐνώπιον τοῦ Δράκου καὶ τοῦ Πικῶ. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐκεί-

νην, κατηλήφθη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὥστε ἐνόησα ἀμέσως, ὅτι ἐτελειώσε ὁ προορισμὸς μου διὰ παντός. Ἐξῆλθα ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐκείνην αὐλήν μὲ τὴν πεποίθησιν πλέον, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἐγίνετο ἰδική μου, καὶ θὰ διηρχόμην ὅλην μου τὴν ζωὴν προσπαθὼν νὰ σὲ καθιστῶ εὐτυχῆ... Εἶνε τώρα περίπου δύο ἔτη... Ἔως τὴν ὥραν αὐτὴν, τί λέγεις ἀγάπη μου, ἐπέτυχα τὴν σκοπὸν μου;

— Ὡ, ναί, φίλε μου, ναί!...

Καὶ δὲν ἐκάθητο πλέον ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου ἡ Ἰωάννα... ἀλλ' εἰς τὰ γόνατά του... Ἀφήσαντες δὲ καὶ αἱ δύο κατὰ μέρος τὰ τετράδια, δὲν ἀνέγνωσαν πλέον παραπάνω τὴν νύκτα ἐκείνην.

[Ludovic Halévy].

Μετάφρασις I. K.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ἐν East-River.

Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν πόλεων Νέας ὸρκης καὶ Βροκλίνο, ἔνθα ὁ East-River (Ἀνατολικὸς ποταμὸς) κυλινοῖ τὰ ἀλμυρὰ αὐτοῦ κύματα, ἀπαιροῦται εἰς ὕψος μὲγα μεταξὺ δύο κολοσσαίων πύργων γιγαντώδες δίκτυον ἐκ σιδηρῶν καὶ χαλυβδίνων νημάτων, ἐφ' οὗ σήμερον ἑκατοστύες ἐργατῶν οἰοῦν φίλεργοι ἀράχαι σφρηλατοῦσι καὶ ὕλουργοῦσι. Τὸ τερατώδες τοῦτο πρᾶγμα, ὅπερ ὑπέγκεται τοῦ Long-Island καὶ Manhattan, καὶ ὑφ' ἧ καθ' ὥραν ἑκατοστύες ἀτμοπλῶων καὶ ἱσιφορῶν νηῶν ἀκαλυπτῶς διέρχονται, ἀποτελεῖ τὸ ὑπεροφὸν διάγραμμα γιγαντιαίου ἔργου ὅσον οὐπω περατοῦμένου, τῆς περιφῆμου γεφύρας τοῦ East-River.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὅπερ δικαίως θεωρεῖται σήμερον ὡς ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου, καὶ ἐν ᾧ ὑπερήφανος ἡ Ἀμερικὴ δεικνύει ἐν τῶν καλλιτέρων αὐτῆς καλλωπισμάτων, ὀφείλει τὴν γένεσιν αὐτοῦ εἰς Γερμανὸν ἄνδρα ὅστις μετὰ πολυχρονίου σοβαρὰ μελέτας κατώρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ σχέδιον αὐτοῦ.

Ἡ κοίτις τοῦ δημιουργοῦ τῆς γεφύρας τοῦ East-River καίτοι ἐν τῇ δασώδει Θυριγγίᾳ, ἔνθα ὁ Ἰωάννης Ρέβλιγκ ἐγεννήθη τῇ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1806 ἐν τῇ πολίχνῃ Μυλχάουζεν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1831 καταλιπὼν τὴν θέσιν τοῦ ἐπιστάτου τῶν δημοσίων ἔργων εἰς Βεστροφάλην, μετηνάστευσεν ὁ νέος μηχανικὸς εἰς Ἀμερικὴν. Ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ πατρίδι κατώρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλας διορθώσεις εἰς τὰς κρεμαστὰς γεφύρας, αἵτινες ἐν Εὐρώπῃ, προεφρονούντο ὡς μέσα συγκοινωνίας οὐχί λίαν ἀσφαλῆ, καὶ ἐπεχείρησε τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐν λίαν μεγάλαις διαστάσεσι. Κατ' ἀρχὰς ἔζη ἐν Πιτσβούργῃ, βραδύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ 1850 εἰς Τρέντον ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Νέας ὸρσεῦ ἔνθα κατέστη περιφῆμος διὰ τὰς ἐν τῇ παραλίᾳ οἰκοδομὰς, διευθύνας τὴν κατασκευὴν τοῦ λιμένος τοῦ Beaver-River, ὡς ἐπίσης τὴν τῆς διώ-

ρυγος μεταξὺ τοῦ ὸχίου καὶ τῆς λίμνης. Ἐν Μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν ἔργων τούτων ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κρεμαστῶν γεφυρῶν, κατασκευάσας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851—55, ἐκτὸς μικρῶν τινῶν γεφυρῶν ἐν Πιτσβούργῃ τὴν κρεμαστὴν γέφυραν τοῦ Νιαγάρα, τὴν μόνην τοῦ εἶδους τούτου, ἐφ' ἧς διέρχεται σιδηροδρομὸς, καὶ ἣτις ἔχουσα μῆκος 244 μέτρων κατέχει τὴν πρῶτην θέσιν μεταξὺ τῶν σιδηροδρομικῶν γεφυρῶν τῆς ὕψηλι. Ἀντλήσας θάρρος ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐπιτυχιῶν ὁ Ρέβλιγκ κατέστη ὁσμημέραι τολμηρότερος εἰς τὰ σχέδια αὐτοῦ, καὶ ἐν ἔτει 1867 ἐν Κιγκινάτῃ κατασκευάσε κρεμαστὴν γέφυραν, ἧς τὸ αἰωρούμενον μέρος διήκειν εἰς μῆκος 322 μέτρων. Ἐν ὅλαις ταῖς γεφυραῖς ταύταις μετεχειρίσθη ὡς ἀναφορῆς ἀντὶ τῶν συνήθων ἀλύσεων σχετῆς ἐκ σιδηρῶν καὶ χαλυβδίνων νημάτων, ὁρθῶς κατανοήσας ὅτι τὸ πλέγμα τοιούτων νημάτων ἐστὶ πολλῶν σερρώτερον ἢ ἀνάλογος ὄγκος σιδήρου.

Διὰ τοιούτων ἔργων ἀναδείξας τὴν ἐπιτηδείτητα αὐτοῦ ὁ Ρέβλιγκ, ἐτόλμησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου, εἰς ᾧ μέροι τότε πολλοὶ περίφημοι μηχανικοὶ εἶχον ναυαγήσῃ, δηλαδή τὴν κατασκευὴν σταθερᾶς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀκμαζόντων πόλεων Νέας ὸρκης καὶ Βροκλίνο.

Χάριν τῶν ἀδαῶν τῶν ἀμερικανικῶν πραγμάτων, νομίζομεν καλὸν νὰ προτάξωμεν ὅτι ἡ Νέα ὸρκη, ἧτις μετὰ τὸ Λονδίον καὶ τοὺς Παρισίους κατέχει τὴν τρίτην θέσιν ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν, ἐστὶ πρᾶγματι σύμπλεγμα τεσσάρων πλησίων ἀλλήλων κειμένων πόλεων δηλὰ δὴ τῆς Νέας ὸρκης, τοῦ Βροκλίνο, τῆς Hoboken καὶ τῆς Jersey-City. Αἱ σημαντικώτεροι τῶν πόλεων τούτων, ἡ Νέα ὸρκη ἧς ὁ πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον, καὶ ἧτις καίτοι ἐπὶ τῆς νήσου Manhattan, καὶ τὸ Βροκλίνο ὅπερ κείμενον ἐπὶ τοῦ Long-Island περιλαμβάνει περίπου 1)2 ἑκατομμύριον ψυχῶν, εἰσι κειμέναι ἀλλήλων ὑπὸ βραχίονος θαλάσσης. φέροντος τὸ ὄνομα East-River.

Ἡ τὰ μάλιστα ἐνεργὸς κοινὴ τῶν ἀθηρῶν τούτων ἐμπορικῶν πόλεων διενεργεῖται μέχρι τοῦ νῦν μόνον δι' ἀτμοπλῶων καὶ ἱστιοφόρων νηῶν, ὁ δὲ τρόπος οὗτος τῆς συγκοινωνίας συνδέεται, ὡς εὐλόγως δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ, μετὰ πολλῶν ἀτοπημάτων. Τοῦτο μὲν διότι αἱ ἀπὸ Βροκλίνο πρὸς Νέαν ὸρκην καὶ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πλέουσαι φορτηγαὶ νῆες διακωλύουσι τὸν πλοῦν τῶν ἀπειροκρίμων πλοίων, ἅτινα διατρέχουσι κατὰ μῆκος τὸ East-River, τοῦτο δὲ διότι ἐν καιρῷ χειμῶνος ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο πόλεων διακόπτεται ἐπὶ ὥρας ὅλας ἐνεκα τῶν τεμαχίων τοῦ πάγου τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ East-River σχηματιζομένων. Τὰ ἄτοπα ταῦτα ἀπερῆσαν νὰ ποιήσωσιν ἐκποδὸν διὰ τῆς κατασκευῆς γεφύρας ἧτις ἠθέλην, οὕτως εἰπεῖν, μεταβάλλῃ τὴν Νέαν ὸρκην καὶ τὸ Βροκλίνο εἰς δύο συνοικίας μίας καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἧτις

ήθελεν επιτρέψη τοῖς ἀπειρακτοῖς πλοίοις τοῖς καθ' ἑκάστην τὸ East-River διερχομένοις νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν αὐτῶν ὑπὸ τὴν γέφυραν ἀνευ ἐνοῖς ἰστίου.

Τὴν λύσιν τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἔργου ἐπέτυχεν πράγματι ὁ Ἰωάννης Ρέβλιγκ, ὅστις ἐν ἔτει 1867 ἐπεξεργάσθη ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ τὸ σχέδιον τῆς ὁσον οὕτω περικομμένης κρεμαστῆς γεφύρας τοῦ East-River. Ὁ περιφανὴς ὁμως μηχανικὸς δὲν κητύχησε νὰ εἶη ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μεγαλοῦργήματος αὐτοῦ.

Ὡς ὁ Ρικὴ (Riquet) ὁ κατασκευαστὴς τῆς διώρυγος τοῦ Languedoc (Canal-du-midi), ὁ Βορέλ ὁ διευθύνων τὴν διατήρησιν τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Σουεζ, ὁ Σοιμελιὴ, ὁ μηχανικὸς τῆς ὑπονόμου τοῦ Mont-Cenis, ὁ Μέιγκς (Meiggs), ὁ δημιουργὸς τοῦ θαυμασίου ὑπερὶ τὰς Ἄνδεις σιδηροδρόμου, καὶ ὁ Φάβρ, ὁ ἐπιχειρητὴς τῆς ὑπονόμου τοῦ ἁγίου Γοθάρδου, ὡς ὅλοι οἱ ἄνδρες οὗτοι κατελήθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου πρὶν ἢ τὰ δημιουργήματα αὐτῶν εἶδωσι τὴν φῶς τῆς ἡμέρας, οὕτω καὶ ὁ Ἰωάννης Ρέβλιγκ ἀπέθανε τῆ 22 Ἰουλίου 1869 εἰς Βροκλίνον πρὶν ἢ τελεθῇ ὁ πρῶτος λίθος τοῦ ἔργου, ὅπερ οὗτος μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐσχεδίασε. Ἀνάγκη ν' ἀναμνησθῶμεν ἐνταῦθα τῶν λόγων, οὓς ἐν ὁμοίαις περιστάσειν ἔγραψεν ὁ Γάλλος Boissay. «Αἱ φροντίδες ἐκτρέφουσι τοῦτο ἐννοεῖται εὐκόλως. Οἱ ἐφευρέται καὶ φυσιολογοὶ θυσιάζουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ τὰς ἰδέας των καὶ ἀποθηήσκουσι πρὶν ἢ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοπομένου ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται τῇ κοινῇ ταύτῃ τῶν πραγμάτων πορείᾳ».

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Ρέβλιγκ, ἀνέλαθεν οὐδὲ αὐτοῦ Βασιγκτῶν Ρέβλιγκ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ νῦν προεχώρησε τόσον ὅστε δυνάμεθα ἐν τοῖς κατωτέρω νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ αὐτοῦ περιγραφὴν.

Τὸ ὀλίγον μήκος τῆς γεφύρας εἶνε 1053 μέτρων, ἡ μεγάλη δὲ αὐτῆ ἀπόστασις, ὑποβαστούζεται μόνον ὑπὸ τεσσάρων τειχισμάτων, ἅτινα διακροῦσι τὴν γέφυραν εἰς τρία μέρη. Τὰ δύο πλάγια ἔχουσι μήκος 283 μέτρων, τὸ δὲ μεσαῖον ἐκπιωρεῖται ὑπερὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἔχον τὸ ἀνήκοντον μήκος 486 μέτρων. Τὸ ἐλευθέρως αἰωρούμενον τοῦτο μέρος τῆς γεφύρας, ἐν οὐδεμίᾳ τῆς ὑψηλοῦς γεφύρας ἀπαντᾷ τοσοῦτον μέγεθος, καὶ εἶναι διπλάσιον τοῦ ὅλου Pont-neuf τῶν Παρισίων, οὗτινος τὸ ὀλίγον μήκος εἶνε 233 μέτρων, ὑποβαστούζεται δὲ ὑπὸ 14 τειχισμάτων.

Ἡ γέφυρα κρέμαται ἀπὸ τεσσάρων καλωδίων, ὧν ἕκαστον ἔχει διάμετρον 39 ἑκατοστομέτρων, συνίσταται δὲ ἐξ 6224 παραλλήλων πλησίον ἀλλήλων συνδεδεμένων χαλυβδίνων νημάτων. Ἐκαστον τῶν χαλυβδίνων τούτων καλωδίων, οὗτινος τὸ πάχος εἶναι ἴσον τῷ πάχει ἀνδρὸς, ἔχει μήκος 1090 μέτρων, δύνανται νὰ φέρῃ 11,380,000

χιλιογράμματα, ζυγίζει δὲ περίπου 88,000 χιλιόγραμματα.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα καλώδια εἰσι τεταμένα ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν τειχισμάτων, ἅτινα ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκ τούτων ὡς προσέμπομεν κρέματα ἡ γέφυρα, ἥτις ὑποστηρίζεται δι' ἐξ σιδηρῶν δοκῶν καὶ 280 ἀλυσῶν, αἵτινες καὶ αὐταὶ προσηρηδόθησαν ἐπὶ τῶν τειχισμάτων.

Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἔργου ἤρξατο κατὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1867 διὰ τῆς κατασκευῆς τῶν κολοσσίων τούτων πύργων. Ἄξιον μνείας ἐστὶ τὸ ὕψος τῶν πύργων τούτων, ὧν αἱ μὲν κορυφαὶ ἀνυψοῦνται ὑπερὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐν καιρῷ τῆς μεγαλειτέρας παλιρροίας ὑπερὶ τὰ 84 μέτρα, τὰ δὲ θεμελίαι κείνται ὑπερὶ τὰ 30 μέτρα ὑπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Πρὸς κατασκευὴν ἑκάστου τῶν πύργων τούτων κατηναλώθησαν 33,160 κυβικὰ μέτρα ὕλικου, ζυγίζοντα περίπου 100 ἑκατομμύρια χιλιόγραμμων.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι ἀριθμοὶ ἀρκοῦσι βεβαίως ὅπως ὑποδειξώσιν, ὅτι ἡ ἀνεργεῖς τοιοῦτου κολοσσίου ἔργου, εἶνε νὰ παλαίσῃ πρὸς ἀκαταμάχητους δυσκολίας, ὡς ἐκ τούτου κρῖνομεν ἄξιον νὰ περιγράψωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῆς γεφύρας τοῦ East-River.

Αὗται εἰσι βεβαίως ἀξιοθαυμαστότεροι τῶν ἀφηγήσεων περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν πυραμίδων, τῶν κρεμαστῶν κήπων τῆς Σεμιράμιδος καὶ ἄλλων τοιούτων θαυμάτων, ἅτινα ἐν τοῖς σχολείοις ἐκίνουσαν τὴν θαυμασμόν ἡμῶν. Τὰ ἔργα ταῦτα εἰσὶν εὐγλωττότατον τεκμήριον τῆς ἀνεπίστου προόδου τῆς νεωτέρας τέχνης, ἥτις ἐξωπλισμένη τῇ μαγικῇ ἰσχύϊ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, διὰ τρυφῆ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ τοὺς κόλπους τῶν ὄρεων, ὅπως καταστήσῃ ταῦτα τῷ ἀνθρώπῳ χρήσιμα.

Πρὸς θεμελίωσιν τῶν δύο πύργων ἐγένετο χρῆσις τοῦ γνωστοῦ συστήματος τῶν δυτῶν κωδίων (Taucherlocke). Κατὰ πρῶτον κατεσκευάσθησαν πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ East-River δύο κολοσσιοὶ κωδίωνες ἐκ σιδήρου, οἵτινες μετὰ ταῦτα κατεβυθίσθησαν εἰς τὰς θέσεις ἐνθα ἐμελλον ν' ἀνεγερθῶσιν οἱ δύο πύργοι. Ἐξ ἀτμομηχαναὶ διὰ τῆς συμπίεσεως τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν αὐταῖς, ἀπεδίδωκεν τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαθίστων τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης στεγνόν. Καὶ ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῶν κωδίωνων τούτων, οἵτινες οἶονε νητοὶ ἐπλεον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, οἱ κτίσται παρεσκευάζον πέτρας καὶ ἀμμοκονίαν, οἱ κάτω εὐρισκόμενοι ἐργάται ἐσκαπτον τὸν πυθμένα αὐτῆς, ὅπως ἰσοπεδώσωσι καὶ διευθετήσωσιν αὐτὸν πρὸς ἐπίθεσιν τῶν ἀκρογωνιαίων λίθων.

Οἱ δὴ οὗτοι οὗτοι κωδίωνες εἰσὶν οἱ μεγαλειτέροι πάντων ὅσοι μέχρι τοῦδε κατασκευάσθησαν. Ἐ-

κάστος τούτων εἶχε μήκος 63 μέτρων καὶ πλάτος 31, ἀπεξήραινεν δὲ ἐπὶ τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης 1,626 κυβικὰ μέτρα ἐδάφους, ἐνθα καθ' ἑκάστην ἐργάζοντο 236 ἄνδρες ὑπὸ τὴν πίεσιν τεσσάρων ἀτμοσφαιρῶν.

Τὸ ὑπερφύδον τοῦτο ὑποβρύχιον δῶμα ἐφωτίζετο ὑπὸ 56 ἀεριολυχνῶν, ἐπειδὴ ὁμως τὸ κοινὸν ἀερίοφως δὲν ἔκαιε καλῶς ἐν τῷ πεπιεσμένῳ ἀέρι, εἰσῆγαγον εἰς τοὺς σωλήνας διὰ πίεσεως 5 ἀτμοσφαιρῶν μίγμα φωταερίου καὶ ὀξυγόνου. Εἰς τὸν τεχνητῶς δὲ τούτον δι' ἀέρος πεπληρωμένον χώρον, περὶ ὃν ἐνήχοντο οἱ ἰχθύες τοῦ ὠκεανοῦ, ὑδραγωγοὶ σωλήνες εὐμηχανῶς κατασκευασθέντες ἔφερον χάριν τῶν ἐργατῶν πόσιμον ὕδωρ.

Ἀδύνατον ὁμως ἀτυχῶς ὑπῆρξε διαρκούσης τῆς τεραστίας ταύτης οἰκοδομῆς νὰ ἀποσοβηθῇ πᾶν ἀτύχημα ἐν τῷ παρὰ τὸ Βροκλίνον καταβυθισθέντι κώδωνι ἀνεφλέγη ποτὲ πυρκαϊά — πυρκαϊὰ ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ!

Τέλος κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1876 ἡ κατασκευὴ τῶν δύο πύργων εἶχεν ἤδη περτωθῆ, καὶ ἤρξατο τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐπιπόμου ἔργου ἢ προσάρμοσις δηλαδὴ τῶν τεσσάρων καλωδίων εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δύο πύργων.

Σιδηροῦν καλώδιον ὁμως μήκους πλέον ἢ ἐνός χιλιόμετρον καὶ πάχους 1 $\frac{1}{4}$ μέτρον ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀνυψῶθῃ ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὴν κορυφὴν τῶν πύργων ὅθεν ἐδέησε τὰς 25,000 περίπου χαλυβδίνων νημάτων, ἐξ ὧν τὰ 4 καλώδια συγκοινωνοῦν, ἕκαστον ἀνὰ ἓν ἀνυψώσωσι καὶ προσαρμόσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ θέσιν.

Ἐκπυροσκόπησις πυροβόλου τῆ 14 Αὐγούστου 1876 ἀνήγγειλε τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πρώτου νηματος, ἀναγγέλλουσα συνάμα ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδενὶ πλοῖῳ ἐπατρόπετο νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν. Τοσοῦτον ζωηρὰ εἶνε πράγματι ἡ διὰ πλοίων συγκοινωνία ἐπὶ τοῦ East-River, ὅστε ἀδύνατος θὰ ἀπέβαινεν ἄλλως ἢ ἀνύψωσις τοῦ νηματος. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ πρώτου τούτου νηματος ἀνυψώθη καὶ δεύτερον, καὶ τότε ἤρξαντο οἱ ἐργάται ἀνυψῶντες πληθὺν ὄλην συγκοινωνίαν καὶ χαλυβδίνων νημάτων, ἅτινα προσήρμοζον εἰς διάφορα σημεῖα τῶν πύργων.

Νέον παράδοξον θέγμα παρουσιάζετο νῦν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ παρατηρητοῦ ὅλος διάφορον ἐκείνου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ East-River ἀνεπτύσσετο. Τώρα ἐβλεπέ τις ἐργάτης ἐν μικροῖς κλωβοῖς κρεμαμένους ἀπὸ τῶν χαλυβδίνων νημάτων εἰς ὕψος 60 μέχρις 80 μέτρων ὑπερὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κυμαινομένους ἐνθεν κακείθεν καὶ συνδέοντας τὰ νηματα.

Ἡ προσάρμοσις τοῦ πρώτου νηματος ἑκάστου καλωδίου ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ μετ' ὅλης τῆς μαθηματικῆς ἀκριβείας οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἀνάγκησιν τοῦ νηματος μεγάλως ὄφειλον ν' ἀποβλέψωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς

τὴν τάσιν τούτου, δηλαδὴ εἰς τὴν κυρτότητα τοῦ τόξου ὅπερ διέγραφεν ἐν τῷ ἀέρι. Ἐπὶ τοῦ East-River ὁμως πνέουσι συνήθως σφοδροὶ ἄνεμοι, ὧν ἡ πίεσις θὰ ἤρκει ὅπως μεταλλάξῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰωρούμενου νηματος, ὥστε καὶ πάλιν ἐδέησεν ἐβδομάδας ὄλας νὰ περιμεινωσιν ἥρεμον τινὰ ἡμέραν, καθ' ἣν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσαρμόσωσι κανονικῶς τὸ πρῶτον τοῦτο νῆμα, καὶ μετ' ἀκριβείας νὰ καταμετρήσῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ σχηματισθησόμενον τόξον. Τοῦτο ἔσχε χώραν τῇ 29 Μαΐου 1877. Ἀφοῦ δὲ ἀπαξ ὠρίσθη ἡ θέσις τοῦ πρώτου νηματος, τὰ λοιπὰ ταχέως καὶ εὐκόλως προσηρηδόθησαν καὶ συνεδέθησαν.

Ρίψομεν νῦν βλέμμα εἰς τὴν ἀτελείωτον ἔτι γέφυραν, τὴν διὰ σιδηρῶν ἀναφορέων ἀπὸ τῶν καλωδίων κρεμαμένην! Ἀυτὴ πλησίον μὲν τῶν πύργων αἰωρεῖται εἰς ὕψος 36 μέτρων, πρὸς τὸ μέσον δὲ ὑψοῦται 41 μέτρα ὑπερᾶνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐπιτρέπουσα οὕτω τὸν πλοῦν καὶ τοῖς ὑψίστοις πλοίοις.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτησίως ἀπὸ Βροκλίνου εἰς Νέαν Ἰόρκην καὶ τανάπαλιν μεταβαίνοντων ἀνθρώπων ὑπελογίσθη ἐσχάτως εἰς 70 ἑκατομμύρια τῷ μεγίστῳ δὲ τούτῳ ἀριθμῷ, εἰς ὃν πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ οὐχὶ ἀσημάντος μεταφορὰ τῶν ἐμπορευμάτων ἀνταποκρίνονται αἱ διαστάσεις τῆς γεφύρας. Τὸ πλάτος αὐτῆς οὐδὲ ὅλος μειονεταῖ εἰκείνου λεωφόρου μεγαλοπόλεως, ἀριθμοῦν 26 μέτρα. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει πεζοδρόμιον πλάτους 4 $\frac{1}{2}$ μέτρων, ὅπερ ὑψοῦται 3 μέτρα ὑπερᾶνω τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας τῆς γεφύρας. Ἐκατέρωθεν τοῦ πεζοδρομίου ὑπάρχουσιν ἀνὰ δύο ἀμαζιταὶ ὁδοὶ καὶ γραμμαὶ σιδηροδρόμου.

Οἱ δύο πύργοι εἰσὶν ὑπερᾶνω τῆς γεφύρας διατρυπημένοι, σχηματίζοντες δύο ὑπερφύεις στοᾶς, ὑπ' ἃς διέρχονται τὰ ὄχηματα καὶ αἱ ἀπυμάχαι τοῦ σιδηροδρόμου αἱ δύο αὐταὶ στοᾶὶ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ παραστάδος ἥτις τέμνει τὸ πεζοδρόμιον εἰς δύο ἴσα μέρη.

Ἡ ὁδὸς αὕτη μετὰ τῶν γραμμῶν τοῦ σιδηροδρόμου καθίκει μέχρι τῶν κέντρων τῶν δύο πόλεων, ὅπου θέλουσιν ἀνεγερθῆ σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, πιθανῶς δὲ διὰ τούτων νὰ μὴ διέλθωσιν αἱ κοιναὶ ἀπυμάχαι. Ἐγένετο πράγματι πρότασις περὶ κατασκευῆς τοῦ διὰ συγκοινωνίας σιδηροδρόμου (Drahtseilbahn). Ἀὐτὴ εἶνε ὁμως ἔτι γνωστὸν ἔαν ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ἢ ἐὰν σκέπτονται ἀντ' αὐτοῦ νὰ ποιήσωσι χρῆσιν τοῦ ἐσχάτως ἐν Γερμανίᾳ ἐφευρεθέντος ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις τὰ μάλα ἀρμόζει διὰ τὴν γέφυραν τοῦ East-River.

Αὕτη εἶνε ἐν ὀλίγοις ἡ εἰκὼν τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομῆς, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θέλει γένη κτήμα τοῦ κοινοῦ, καὶ ἢς ἡ ἀνεργεῖς ἐν συνόλῳ θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ 75 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ὁ μόνον δίκαιον θαυμασμόν προκαλεῖ ἡ θέσις

του γιγαντιαίου τούτου έργου, αλλά και εγγλώς μαρτυρεί περί των αξιοθαυμάστων κατορθωμάτων ήτινα ή ενέργεια του φυσιοδίφου και εφευρέτου κατά τον αιώνα τούτον επέτυχε.

Αμφίροπος κλιμακίτις ήν ή θύελλα είχεν αποπάση από του στελέχους αυτής και ήβη εις την απέναντι όθλην τροπικού ποταμού, έσχημάτισε την πρώτην απλουστάτην φυτικήν γέφυραν.

Πάροχα επειράθη ό άνθρωπος νά απομιμηθή τή ύπόδειγμα τούτο της φύσεως, και ή άράχνη έχορησίμωσεν αυτόν ως διδάσκαλος. Ούτω έσχον την άρχην αυτών εκ πρώταις κρημασται γέφυραι, ές άγριοι λαοί εν σπαρτίων κατεσκευάζον. Υστερώτερον ήρξαντο, ως έτι νυν έν Ινδία και Κίνα συμβαίνει, κατασκευάζοντες; επί των ταλαντευομένων σπαρτίων γερυρωτήν όδόν έξ Ινδικού καλάμου ή εκ σανίδων. Ηλθεν όμως ή εποχή του σιδήρου και του άτμού, και τότε έν έτι 1796 πρώτος ό Άμερικανός Φίνλαχ κατεσκευάσεν επί του Jacobs-Creec έν ταίς Ηνωμέναις Πολιτείαις την πρώτην κρημαστήν γέφυραν μετά επιπέδου άμαξίτη; όδοϋ βασταζομένης διά κρημαστών αλύσεων. Ως τή τελευταίον μέλος όμως όλων των πειραμάτων τούτων, ως ή κορωνίς όλων των εϋπτύχων τούτων προσπαθειών, αίωρείται σήμερον έν μεγαλοπρεπή ήρεμία, μεταξύ δύο μεγαλοπόλεων, ή γέφυρα του East River, των ύψηλοτέρων ιστών υπερέρουσα, μετ' άδιαφορίας τά βρύτερα των βρῶν υποβαστάζουσα, και μετά άγερωχίας προτεινουσα εις τάς θυέλλας τή σιδηρούν αυτής και άδιάφθορον μέτωπον. Υπερρωχάνως πάλλει ή καρδιά ήμων επί τή ήέκ τού έργου τούτου της ανθρώπινου χειρός, δεν καταλαμβάνει δε ήμάς Ίλιγγος. έν από της οικοδομής ταύτης, ως από ύψηλού του πολιτισμού σημείου, παρατηρήσωμεν προς τά κάτω, διότι εξανίσταται έν τῷ στήθει ήμων έν όλη αυτής τῆς δυνάμει ή συνείδησις, ότι δεν εινε τούτο βεβαίως τή τελευταίον θαύμα όπερ τή ανθρώπινον πνεύμα κατώρθωσεν, άλλ' ότι μεγαλοπρεπέστερα έτι και θρασύτερα επιφυλάσσονται τῆ ανθρώπιότητι νά επιτελέσῃ.

(Εκ του γερμανικού).

I. H. H.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

εϋδαίμονος πατρός.

... Οί άγαμοι δύνανται νά μή αναγνώσωσι τά κατωτέρω αναγραφόμενα, διότι έγω έπιθυμώ νά λαλήσω οικογενειακώς. Είνε δε γνωστόν ότι μεταξύ ελλημένων και όμοτέχων ευκολώτερον συνεννοείται τις.

Είμαι πατήρ, κυρία μου, άλλ' ύπηρξα άλλοτε μπαμπάς, και ως σήμερον έτι, μπαμπάς παιδιού έρασιμωτάτου. Ότε έψυον διά του δακτύλου τόν λευκόν λαιμόν του, άνεκάγαζε δεικνύον τούς μικρούς λευκοτάτους μαργαρίτας του και μ' ήρπαξε την κεφαλήν και διά των δύο χειρών του.

Ότε άνεκαλύψαμεν τόν πρώτον όδόντα του τί χαρά και άγαλλίασις! Προσεπάθουν πάντες νά λάβωτι κατάλληλον θέτιν ως προς τή φώς και νά παρατηρήσωσι πού κείται τή κόσμημα του στόματός του. Οί προσβύτεροι των συγγενών έχοντες ανά χειρας τά δυνατά δίοπτρά των διέθυσνον αυτά προς τή λευκόν έκείνο σημείον. Εγώ δε έχων τόν τράχηλον προτεταμένον ύπεδείκνυον, έσπαρήνίζον, άπεδείκνυον.

Τράπεζα επίτηδες έστρώθη χάριν του όδόντος του υίου μου. Προσεκλήθησαν οι στενοί συγγενείς, και έν τῷ τρώγειν έγινόντο διάφορα σχέδια περί τού μέλλοντός του. Κατά δε τή τέλος του δείπνου ότε παρετέθησαν τά επιδόρπια, ή μάμμη έξάλλος υπό της χαράς ειπε και αυτή τή τραγουδάκι της.

Μετά τόν πρώτον τούτον όδόντα ήλθε δεύτερος, και άλλος, και άλλος, και τέλος δάκρυα και πόνοι. Άλλ' ότε όμως ώπλίστη καθ' όλη, μετά πόσης υπερηφανείας έκοπτε τόν άρτον και επέπιπτε γενναίως κατά του κράτος!

Η μεγίστη μου χαρά ήτο — δεν είξεύρω έν και σεις αισθήσεσθε τή αυτό — νά παρίσταμαι κατά την στιγμήν της εκ του ύπνου έγέρσεως του μικρού μου. Είξευρα την ώραν και αποσύρον τά παραπετάσματα της κλινής του άνέμενον παρατηρών αυτό μετ' άνεκράστου ευφροσύνης.

Ός επί τή πολύ τή εϋρισκον διαγωνίως εξηλωμένον, μόλις διακρινόμενον έντός του χάους των σινδόνων και σκεπασμάτων, έχον τούς πόδας προς τή ζω ύψωμένους και τάς χειρας συμπλεγμένους ύπερώνω της κεφαλής. Πολλάκις δε ή αλαθίστην χειρ έσφιγγεν έτι τή πρινιδιον, όπερ χής τή ειχεν αποκλεισθη, και εκ του ήμιανοίκτου στόματός του εξήρχετο δακρύς ψίθυρος της γλυκυτάτης άναπνοής του. Τή πρόσωπόν του εκ της θερμότητος ειχε τή χρώμα ώρίμου ρόδακίνου, τή δέρμα του ήτο χλιαρόν εκ της νυκτερινής διαπνοής έλαμπον επί του μετώπου του αδιόρατοι μαργαρίται.

Μετ' ού πολύ ή χειρ εστάλευεν όλίγον, ό πους έλάκτιζεν έλαφρά τή σκέπασμα, τή σώμα του όλον εκινείτο, έτοιός τόν ένα όφθαλμόν, εξέτεινε τούς βρυχίονας, έπειτα δε τή βλέμμα του, υπό τή μόλις ύπνοιγόμενον βλέφαρον, προσηλοϋτο επ' έμοϋ.

Μοί εμειδία ψιθυρίζον έλαφρά, τόν έλαφρά, ως ήναγκαζόμην νά κρατήσω τήν άναπνοήν μου ένά απολεύσω πάντων των φθόγγων της χαριτωμένης μουσικής του :

«Καλή μέγισ πατέρα!»

— Καλή μέρα, άνθρωπάκο μου, έκοιμήθησ καλά;»

Όρέγομεν άμφοτεροι τάς χειρας και ένηγκαλιζόμεθα ως παλαιοί σύντροφοι.

Τότε δά πλέον ήρχιζε τά λογάκια του. Έκάνομεν διαφόρους όμιλίς, και τή μικρόν μου έ-

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποίους κλάδους της παιδείας ιδίως επιμελεισθε εις τή σχολείον σας; ήρώτα πρό τινος ό έπαρχος μικράς πόλεως τόν έλληνοδιδάσκαλον αυτός.

—Τούς κλάδους της καρυιδίας και άπιδιάς, άπίντησεν ούτος, γιατί χωρίς αυτούς δεν μπορεί κανείς νά βάλῃ γνώσι 'ς τά άγριόπαιδα.

* * *

Έν τῷ δικαστηρίω. Ό δικαστής ένοχλείται σφόδρα από κύριόν τινα πάσχοντα χρόνιον βήχα. Αφού πολλάκις διέταξε τόν κλητήρα νά επιβάλῃ ήσυχίαν εις τή άκρατήριον, τέλος ειπεν εις τόν διαταράττοντα αυτόν ότι θά τόν υποβάλῃ εις πρόστιμον εκατόν δραχμών άν δεν πύση βήχων.

— Εγώ σας δίδω χιλίας, άν κατορθώσητε σεις νά σταματήσητε τόν βήχά μου, άποκρίνεται ούτος.

* * * Ό κ. Β. φαλακρός εκ νεαρής ήλικίας συμβουλεύεται φίλον του, όποιον σπάνιον δώρον νά προσφέρῃ εις ευνοουμένην κυρίαν ως δείγμα ύπολήψεως. — Τότε, άπαντῆ ό φίλος, πρόσφερε της μίαν πλεξίδα από τά μαλλιά σου!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Καθένας στέκει όπου μόνος του σταθῆ.

* * * Τήν αληθή ευγένειαν ή άρετή κ' ή ίκανότης χορηγοϋν. (Ραγκαθής).

* * * Ίδιον των ισχυρογνωμόνων νά πίπτωσι πολλάκις από του ύψους της υπερφίας εις τή βάθος του έξευτελισμού. (Σ. Τρικούπης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ό Άγγλος συνταγματάρχης Burnaby, διελθών πρό τινος τόν πορθμόν της Μάγχης δι' αεροστάτου, άπλήθυνε προς άγγλικήν τινα έφημερίδα λίαν ένδιαφέρουσαν έκθεσιν περί του έναερίου τούτου ταξειδίου του. Άνεχώρησεν έντελώς μόνος; επίβας του αεροστάτου «Έκλειψις» παρά τά μέχρι της ώρας εκείνης συμπεφανημένα, καθόσον πολλοί είχαν εκφράσει προηγουμένως τήν επιθυμίαν νά τόν συνοδεύσωσι. Άλλ' ό κ. Burnaby δεν ήθέλησε νά επιβαρύνῃ άνωφελώς τή αεροστάτόν του, διά τήν αυτήν δε αίτίαν μετ' όλους τούς επαπειλουμένους εκ της έκδρομής ταύτης κινδύνους, δεν έλαβε μετ' έαυτοϋ ούτε σωστικήν τινα συσκευήν ούτε καν ζωοτροφίας. Ερωδιάσθη όμως δι' αρκετής ποσότητος έρωματος και εις τάς προσυλάξεις ταύτας σφιλεί τήν επιτυχίαν αυτού.

φλυάρει όπως οι κορυδαλοι ψάλλουσι χαιρετίζοντες τήν πρώτον ήλιον. Άτελεύτητοι ιστορία! Μοί έδιηγείτο τί όνειρον είθε και μετ' έκάστην φράσιν εξήτει *τίποτε καλόρ*.

Άλλοτε πάλιν προλαμβάνον με ήρχετο εις τήν κλινήν μου. Υπεκρινόμην ότι κοιμάμαι και μεσυρε τήν γενειάδα κραυγάζον εις τή οϋ; μου. Αίφνης πάλιν υπερκρινόμην ότι ετρόμαξα και άμυνον ότι θά τή εκδικηθώ. Εκείνο άμυνόμενον ώχυρότο άπισθεν του προσκεφαλαίου κτλ. κτλ. Ως σημείον δε της νίκης μου τή έγαραγάλιζον, έκείνο δε έφρισσεν άνακαγγάζον τόν ακούσιον έκείνον και άφελῃ καγγασμόν των εϋδαιμόνων παιδιών. Έχωνε τήν κεφαλήν έντός των δύο ώμων του ως χελώνη αποσυρομένη εις τή όστρακόν της, και με ήπειλει διά του παχουλου και ροδοχρόου ποδός του. Αχ! τόνσον λεπτή και άπαλή ήτο ή επιδερμίς της πτέρνης του, ώστε σας βεβαιώ, έν τήν ειχεν ή παρειά δροσεράς νεάνιδος θά την ειχε καύχημά της. Δι' πόσον φιλημάτων κατεκάλυπτον τά άγαπητά έκείνα ποδαράκια, ότε τήν έσπέραν παρά τήν τρίζουσαν έστίαν έθέρμαινον τόν νυκτερινόν χιτωνίσκον του!

Με ειχον άπαγορεύση νά τή εκδώ, διότι διετεινόnton ότι τάχα περιπλέκω τούς κόμβους άντι νά τού; λύω.

Και ταυτα μεν ειχον άριστα. Άλλ' ότε όμως ήπήρχετο ή ανάγκη νά περιστείλω τάς άταξίας του, άτινες ένίοτε παρετεινόnton, έννευ βραδέως τά βλέφαρα οι βώθωνες διαστέλλοντο, τά χειλάκια του υπέτρεινον και ή άγάπη μου προσεπάθει άλλά ματαιώς νά κρατήση υπό τάς μακράς βλεφαρίδας του δάκρυ, όπερ έλαμπε κρημάμενον και έτοιμον νά κυλίση επί των πορφυρών παρειών του.

Όποιαν γενναίότητα πρέπει νά έχῃ τις ένά μή σπύση εϋθύς νά καταστείλῃ δι' ένός φιλήματος τήν όσονούπω μέλλουσαν νά εκραγή έκείνην θύελλαν, νά μή παραμυθήση τήν τρυφεράν έκείνην καρδίαν ήτις έξογκούται, νά μή σπογγίση τή δάκρυ έκείνο όπερ έκχειλιζει και μέλλει νά μεταβληθῆ εις χεϊμαρρον!

Η εκφρασις του παιδιού έν τῆ περισάσει ταύτη εινε συγκινητικωτάτη, πόσην λύπην περιέχει θεομήν δάκρυ βραδέως πίπτον, πόσην λύπην έχει τή παραπονεμένον έκείνο προσωπάκι, τή προσφιλές έκείνο άναπαλλόμενον στήθος!

Άλλά πάντα ταυτα πρό πολλού παρήλθον... τά έτη διέρρευσαν άλλά δεν κατώρθωσαν όμως και νά εκκλειψωσι τάς προσφιλείς ταύτας άναμνήσεις. Και τήν σήμερον ότε ό μικρός μου τριακοντούτης ήδη και μυστακίς μοι τείνει τήν πλατείαν χείρά του προσφωνών με διά φωνής βαρυτόνου :

«Καλή μέρα, πατέρα», μοι φαίνεται ότι ή ήχώ επανκλαμβάνει μακρόθεν τάς προσφιλείς έκείνας λέξεις :

«Καλή μέγισ πατέρα!»

[Κατά τή γαλλικόν].

Υ * *

Ὡς διηγείται, ἐν ἀρχῇ τὸ πᾶν ἔβαινε καλῶς. Ἄνεμος οὐραῖος διηύθυνε τὸ ἀερόστατον πρὸς τοὺς Παρισίους, ὃ δὲ ἀεροναύτης ἤλπισε πρὸς στιγμήν ὅτι θὰ πραγματοποιηθῆ ὅ,τι εἶχεν ἐκφράσει ὁπότεν ἀνεχώρει τὴν 5 ὥραν τῆς πρωίας, ὅτι τούτεστι θέλει γευματίσει τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ συνήθει λέσχῃ του εἰς Παρισίους. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὁμως ἡ θέσις του μετεβλήθη· ὁ ἄνεμος ἤλλαξε, τὸ δὲ ἀερόστατον παρεκκλίναν ὠθεῖτο πρὸς ἀνατολάς. Ἐπὶ πλείονας τῶν δύο ὥρων ἐφέρετο ἄνωθεν τῆς θαλάσσης πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καθ' ἑκάστην στιγμήν. Μετ' ὀλίγον ὁμως ὁ ἄνεμος κατέπεσε καὶ πλήρης ἐπεκράτησε γαλήνη. Ἡ «Ἐκλειψις» ἀκίνητος ἤωρετο ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν εἰς ὕψος χιλίων ποδῶν ἄνωθεν τῆς θαλάσσης. Φοβερὰ ἦτο ἡ θέσις αὕτη.

Ὁ συνταγματάρχης Burnaby προέβη τότε εἰς παρακεκινδυνευμένην ἀπόπειραν ὅπως θέσθαι πάλιν τὸ ἀερόστατον εἰς κίνησιν καὶ ἐπανεῦρη οὐρίον ρεῦμα ἀέρος. Κατέροιψε παρευθὺς ὄλον τὸ ζῦμα αὐτοῦ, ἀμέσως δὲ τὸ ἀερόστατον ἀνῆλθε μέχρι τῶν νεφελῶν εἰς ὕψος 12,000 ποδῶν ὅπου καὶ ἐπανεῦρε τὸ ποθούμενον ρεῦμα, ὑπ' οὗ ὠθηόμενον ἐφέρετο πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορμανδίας. Τοῦτο ἔσωσε τὸν ἀεροπόρον.

Μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος πετῶν τὸ ἀερόστατον ἀπέλιπεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν Μάγχην, μετὰ ἡμισίαν δὲ ὥραν διεκρίνοντο ὑπ' αὐτὸ τὰ πρῶτα χωρία τῆς Νορμανδικῆς παραλίας. Διεβλῶν τὴν Διέππην, ἀπεφάσισε τέλος νὰ καταβιβάσῃ αὐτὸ ὁ συνταγματάρχης, καθόσον ἦτο ἤδη νύξ, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἄνευ πολλοῦ κόπου. Τὸ μέρος εἰς ὃ ἔπεσε τὸ ἀερόστατον ἦτο πεδιάς τις εἰς Envermeu πλησίον τῆς Κκέν. Γλήθος χωρικῶν προσέτρεξεν ἐκεῖ ἐπευφημοῦν τὴν ἀτρόμητον ἀεροπόρον, ὃν καὶ ἐβοήθησαν νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀερόστατον εἰς τόπον ἀσφαλῆ. Περὶ τὴν ἐβδόμην δὲ ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ συνταγματάρχης Burnaby διηγείτο εἰς τὸν φιλοζηνήσαντα αὐτὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πύργου Montigny τοὺς ἀθλοῦς του, ὅτινες ὄχι ὀλίγον τὸ ἐνδιαφέρον θὰ παρέχωσι, διότι τριακοντάκις ἐταξείδευσε δι' ἀεροστάτου ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ Παρισινή τις ἐφημερίς ἀγγέλλει ὅτι Ἄμερικανοὶ τινες μέλλουσι νὰ πανηγυρίσωσιν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης τοὺς ξυλλίτους αὐτῶν γάμους.

Κατ' ἔθιμον ἐν Ἀμερικῇ πανηγυρίζεται πᾶσα πέμπτη ἐπέτειος τοῦ γάμου ὁπότεν οὗτος ἀπέβη εὐτυχῆς, οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ καλούμενοι ξύλοι γάμοι, καθ' οὓς πάντες οἱ προσκεκλημένοι εἰσὶν ὑποχρεοὶ νὰ φέρωσι δῶρον τι ἐκ ξύλου. Εἷς φέρει ἐν κούτσουρον, ἕτερος ἐν φρύγανον καὶ οὕτω καθ' ἕξ.

Αἱ δὲ ἑορταὶ αὗται εἰσὶ πάντοτε τὸ ἀντικείμενον παικίλων καὶ εὐθύμων παρὰ τοῖς Ὑάγκοις διασκεδάσεων.

Ἡ ὧς γνωστὸν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς σήψεως τοῦ κρέατος εἶνε ἐν χρήσει τὸ ἀντισηπτικὸν βορμικὸν ὀξύ, ὅπερ ἄνευ ἰδίας γεύσεως, εἶνε καταλληλότερον πρὸς τοῦτο. Τοῦτου μέχρι τοῦδε ἐγένετο χρῆσις ἀπ' οὗ τὸ ζῶον ἦτο ἤδη φονευμένον ἐσχάτως ὁμως ἐγένοντο πειράματα ἐν Λονδίῳ, καθ' ἃ τοῦτο εἰσάγεται πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ζώου. Πρὸς τοῦτο διὰ δυνατοῦ κτυπήματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθιστῶσι τὸ ζῶον ἀναίσθητον, ἀνοίγουσι μετὰ ταῦτα μεγάλην τοῦ λαίμου φλέβα (τὴν σφαιγίτιδα) καὶ ἐγχύνουσι ποσότητά τινα τοῦ βορμικοῦ ὀξέως ἐν διαλύσει. Μετὰ δύο περίπου λεπτά, ὅτε διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἡ διάλυσις εἰσέδυσσε μέχρι τῶν μικροτάτων ἰνῶν τοῦ σώματος, φανεύεται τὸ ζῶον ὡς συνήθως. Λέγεται ὅτι τὰ πειράματα ταῦτα ἐπέτυχον λαμπρῶς, τοῦ κρέατος ἐπὶ πολὺ πλέον διατηρουμένου ἐν καλῇ καταστάσει.

Ἡ Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς ἡ «Pionner Press» ἀγγέλλει ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βίσηνικου συνῆψε πρὸ τινος μετὰ τοῦ Ἐδισῶν σύμβουτου περὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμου 80 χιλιομέτρων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ περιώνυμος ἐφευρετὴς «θέλει κάμει δοκιμὰς τῶν ηλεκτρικῶν μηχανῶν, αἵτινες μέλλουσι ν' ἀντικαταστήσωσιν ὡς κινητήριον δυνάμεις τὸν ἀτμόν». Εἷς ἐκ τῶν ὄρων ἐπίσης εἶνε ὅτι τὰ πειράματα γενήσονται διαρκουόντος τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Ἐν Βερολίῳ ἐπίσης εἶνε ὑπὸ μελέτην ἡ κατασκευὴ ἐντὸς τῆς πόλεως ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου μέλλοντος ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος συγκοινωνίαν.

Ὁ σιδηροδρόμος οὗτος θέλει διέρχεσθαι ἄνωθεν τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως, ὑποβασταζομένων τῶν σιδηρῶν γραμμῶν, κάτωθεν δι' ὑψηλῶν στύλων. Εἰς τοὺς σταθμοὺς θὰ κατέρχεται μέχρι τοῦ ἐδάφους. Αἱ δὲ ἐκ τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως ταύτης δυσκολίαί χάρις εἰς τὴν ηλεκτρικὴν μηχανὴν τοῦ Siemens εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ὑπερικηθῶσι.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἄνωθεν τῆς πόλεως διάβασιν θέλει ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐν Βερολίῳ, ὅ,τι ἐπραγματοποιήθη ἤδη ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς γαφύρας τῆς συνδεούσης τὸ Βροκλίνον μετὰ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος γενήσονται δοκιμαὶ μετὰ τινα χρόνον ὡς πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς ὁδοῦ διὰ λυχνίας ηλεκτρικῆς τιθεμένης πρὸ τῶν κινητηρίων ηλεκτρομηχανῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας οἱ κάτοικοι αὐτῆς μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1881 ἀνῆρχοντο εἰς 28,451,943. Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1871 ἡ Ἰταλία περιελάμβανεν ἐν ὅλῳ 26,801,154 κατοίκους.

Εἰς Ἀναγνωστῆς.